

WERKLOZE WOORDEN

A dark, grainy photograph of a building's exterior wall and a gravel path at night. The wall is made of dark, textured material, possibly concrete or stone, with a horizontal line or ledge visible. The gravel path is in the foreground, and the overall scene is dimly lit, creating a somber and industrial atmosphere.

WOUTER CLAEYS

HUIDGEVERY

werkloze woorden
deprentlozeversie

in houden gaan

1 richtlijnen.....	1
2 randen.....	3
3 wegen.....	8
4 ontroering.....	12
5 ongehoord.....	16
6 vergaan.....	22
7 verzinnen.....	26
8 afstand.....	30
9 neerslag.....	35
10 figuratie.....	39
11 afstand.....	43
12 ontsluiting.....	47

trefwoorden

aarde.....	4p., 8, 14, 16, 18, 22, 24p., 30, 33, 36, 43, 47
afzonderlijk.....	1, 8, 18, 42p.
bewerkelijkheid.....	8, 18, 38
dageraad.....	4p., 10, 12, 18, 21, 30, 35, 37, 40
eerder.....	4, 6, 10, 15, 19p., 24, 26pp., 32pp., 38, 40, 42pp., 49
fietsen.....	13, 17
golven.....	8, 10, 13, 22, 31, 39
hoek.....	10
lust.....	8p., 11, 15, 18, 22, 27, 32, 34, 36, 41
misschien.....	3, 9, 13, 27, 30, 35, 44
nacht.....	4, 6, 10, 16, 18, 20, 22p., 26, 28pp., 32p., 35, 39pp., 44, 46, 49
oeverloos.....	7, 18, 22p., 30, 39, 45
omwenteling.....	12, 20
onbegrip.....	13, 17, 19p., 23, 31, 33p., 41, 45
onduidelijk.....	20, 23, 37
onmacht.....	5, 11pp., 22, 24, 26p., 31pp., 36, 40p., 47
onmogelijkheid.....	14, 23, 36
ook.....	3pp., 8, 10p., 13pp., 22pp., 29pp., 35pp., 46pp.
randen.....	1, 3, 5p., 8, 18, 27, 30, 40, 47
stilte.....	4, 6, 8, 11, 14pp., 18, 22, 24pp., 30pp., 36, 39, 47p.
straat.....	4, 13, 16, 19p., 28p., 42
uitspraak.....	6, 9, 12, 23, 25, 33, 41pp., 45
vergeten.....	9p., 15p., 20, 33, 35
voortgang.....	12, 17, 20, 24, 26, 45
wachten.....	8p., 22, 36
water.....	16pp., 23, 28, 30, 33
weg.....	6, 10, 13p., 16pp., 23p., 26, 28, 33, 35, 37pp., 44p., 47pp.
wereld.....	6, 13p., 18, 20, 30, 38, 40, 46
wind.....	3, 10, 14, 24, 26, 30, 36, 40, 43pp.

1 richtlijnen

noodzakelijk is het alle randen van elk afzonderlijk woord bewust te vallen laat in de hun toegeworpen eigenheid.

een letterlijke lezing of een figuurlijke lezing beiden zijn ontoereikend in hun met duiding werpen.

leestekens werden geminimaliseerd ter ere van het glijdend vergaan van elk afzonderlijk begrip.

werkloze woorden

2 randen

- wie ben je?
- ik ben werkloos.
- wat doe je?
- voornamelijk ben ik dichter, nanamelijk maak ik, veelal met inkt, prenten.
- waarom werk je louter voor jezelf?
- is dat zo?
- misschien.
- wat is het verschil tussen dienen en verdienen?
- ik weet het niet.
- het dient alvast een gezamenlijk doel.
- waarom verdien je zo weinig?
- dat heeft te maken met de voor maken noodzakelijke afzondering.
- afzijdigheid bestaat niet.
- dat weet ik, het is echter de vraag wie afzijdig is die heerst.
- je denkt anders te denken.
- ik schuif ook maar aan in een rij van wensen.
kennis is cumulatieve twijfel, ook.
- is dat zo?
- misschien.
wat moet ik hier doen?
- je hoeft dit formulier in te vullen.
- heeft zulks als resultaat dat ik als een minderheid beschouwd wordt?
- neen, dit heeft enkel te maken met je uitkering.
- inkering.
- tot volgende week dan meneer.

wat vordert is niet de wind die hoorbaar is daar waar het ruisbaar is en onvoltrokken. een zo stil als wijzen dag. wolken wonen neerwaarts. wat vordert is het verzwijgen van het ene ware doel en te leven als een schim die rond om doolt en nalaat kleine gestructureerde vlekken. overdag komt het erop aan ongemerkt daglicht te ervaren. dat hoort eigenlijk niet, een werkloze hoort geen daglicht te ervaren. overdag komt het erop aan ongemerkt een stille landwegel te vinden, daar dan zich, met zwijgkracht, het landschap in te werken.

elk vermeend woord dan is een wankel instrument.

het met tijdstippen bedrukken van bestaan werpt schaduwen op de golvende eigenheid die zich beheren laat als aangeplante wouden breder dan de stroom die als een wal fungeert en gaat naar zee alwaar het stranden wederkerig is en afgedreven. zo ook verzin ik de voortdurendheid van een lichaamshouding die aanwezigheid veronderstelt.

ik lees de kranten maar zij spreken niet de taal in waar ik vormeloosheid zaai. als ik met kaders de artikels vallen laat dan nog helpt het niet te streven naar en of duidelijkheid.

ook deze nacht de dageraad niet.

wat vordert zijn
de aanhechtingen van zien
aan het gaan van de verwijdering
van het resterende dat schuilt
in de afwezigheid van zeggen

wat nalaat te schijnen schurend
is echtheid in wijziging
verder durend.

zo gaat van nacht het heldere verloren in verlaten en handelingen
met onvoltrokken uitdrukkingen strelen we elkaars weiden
we ademen alsof ochtendmist
het slurpt zich mateloos en verder

de overdaad

wie doorprijkt de collectieve zeepbel van de aangekochte eigenheid

de drukte

het verdert zich mateloos en slurpt.

in de winkelstraat wonen katten. weinig voorbijgangers weten het. de stad bestaat uit te onderscheiden delen, dit groeide organisch rondom eerder opgehoopte stenen. rondom het kleinste station huizen de tot stille gebrachte mensen zij aan zij. onderscheiden maakt onze soort bijna soorteloos. ook dat is echter schijn. hoe de hoe de nacht vloeit, het maakt wanden van op ervaring gestoelde onzekerheid en ook maar schitterend.

er speelt nog iets op straat. een nabij feest. het zont zich nog half verborgen na. avondweekheid. leeftijd op te stapelen met in een verstilde spiegel te staren, bij voorbeeld zevenentwintig minuten lang, vervolgens hard zich te richten op de diepte van blik en leeg te worden van weten, een vreugdevolle angst te hervoelen in de veruiterlijking van en of energie. zo verinwendigt zich de oudheid van al wat buiten het woord al danst als inhoud. duidelijk opverend is de aarde echter in al het onvoelen. wat zich verduisteren laat draagt schaduw en herinnering.

we verhandelen ons verleden met nadruk op de afstand en verbouwen muur op muur het vlakke land met wensen. ontvreemd van grond eigenen we ons het luchtledige toe en openen we onze kast waar onze tegen onze strijd zich huist. ook zo gaan we de straten op. de klokken luiden nog, maar we hebben afzonderlijke toestellen. ook daarop laten we mededelingen klinken. delingen. rest. rivier.

in dit schrijven wordt ook onderzocht wat het betekent in een half en half verstilde kamer we te schrijven. we slapen tussen de regels van onze besproken aandacht waarvan de neerslag landschap straten vormt. in een taal die niet louter de mijne is verwerp ik de zin van onnavolgbaar taalgebruik en verzoek ik met randen aan uit te spreken. aan het van verwoorden afgronden tracht ik vorm te geven. te huizen in de diepte van begripsbepaling. vaak verblijf ik in de onuitsprekbaarheid van in een kloof te kijken ontzien. wat rest is dan het geheel van deling.

- waarom heerst het gehoorde en niet het ongehoorde?
- ik denk niet dat het gehoorde heerst. met als beloning zijn, overleven als in overdaad, is het gehoorde datgene wat vertegenwoordigt.
- ze vertegenwoordigen niet de ongehoorden, neem ik aan.
- neen, al vertegenwoordigen ze ook wel ongehoorden, al ligt hun ongehoorzaamheid boven de vertegenwoordiging en sijpelt het gestuurd neerwaarts.
- en al stuwt het onderliggende ongehoorde ook zich voortdurend op ter wille van gehoorzaamheid of de wens tot luisterbereidheid, horigheid.
- de geschetste lijnen zijn stippellijnen. alles blijft uiteraard veranderlijk. ook daarom is het zo dat we spreken van vertegenwoordiging.
- onze vertegenwoordigers drukken zich uit met daden.
- ook. ook ligt het tegenwoordige op het onuitdrukbare zich verschuivende nu.
- zachtheid.
- zo stamt onze machteloosheid zich in wankele aarde vast. ook is zo de heersende onmacht een zich verschuivende stippellijn die draagt.
- inhouden.

ergens heen gaan. het is een hachelijke tijd. spelen. donder. rond gaan per dageraad zich afwentelend zien. de versplintering. zo ontwaakt het weer zin wekkende spreken. oeverloze pogingen die zich voltrekken in het rondom. wat teveel heerst is oppervlakkigheid en in de diepte schuilt de macht.

zo heerst het voortdurende spreken.

hoe de dagen zijn

als ongevouwen handelingen
betreffend onduidelijke raakvlakken
rijk aan hoekige dieptes

daarin schuilt mijn oppervlakkigheid

geschaafd gestreeld verdaagd ga ik langsheen het geuren avonddrukte
onder gegoten stenen aarde slaapt in me

verbrokkeld neigt de overzijde van mijn taalgebruik naar ontrollende betekenis.

op schermen laat men in ons de een lusten los als zijn.

hoe de nacht vloeit. vorderingen zijn zich vernieuwende cirkelbewegingen langsheen het van eerder uithollen gaan. mist maken met van slaapgebrek geluk helpt de vooraanstaande helderheid van een inzicht gietende stroom van diepte zoekend wankelen. het verorberen van tijdstippen maakt lijnen later. het gester van verder raakt doorheen het licht dat nagelaten werd en rest is. in zulks een schikken ontstaat zich stilte tussen in de dingen die zich afscheidend benadrukken het geheel.

- heb je een duidelijk beeld dat behandelt wat gebeuren gaat?
 - sorry. ik heb louter lijnen die zich lopen laten.
- helpt dat?
 - sorry. ik heb louter lijnen die zich lopen laten.
- het wordt tijd om iets te ondernemen.
 - het is bevorderlijk nergens heen te gaan.
- alsof dialogen helpen. wat zul je hier dan doen?
 - ik zal mezelf de vragen stellen.
- je kan wel zeggen: zeg me jouw verhaal.
 - je kan ook betwijfelen. of je kan gelijk hebben.
- ik denk dat jij betwijfelt.
 - ik denk dat ik besta.
 - vandaag verscheurde ik twee tekeningen waar ik oeverloze tijd in wierp.
- is dat jouw verhaal?
 - dat is ook maar een raam op de zich verderende dag.
- waarom vernielde je?
 - alles werd in het licht van de schaduw van economie opgevat.
 - mijn psychisch streven naar schoonheid of ordening wil daar weg van blijven.
- je doet alsof je los staat van het gebeuren.
 - voor mij valt het woord wereld nooit samen met het gebeuren.
- dat dacht ik al.
 - te laat.
- ik weet het niet. het gebeuren vormt niet het verhaal. het is als zachte steen.

je ziet het verschil als je goed kijkt. je ziet de overeenkomst als je denkt te voelen.

vervlogen weerbarstige deeltjes oceaan ervaar ik nog onder mijn landloze en voeten. naamgevingsprocessen verbergend de rustgevende waanzin van onzekerheid. rook na rook omcirkelt het hoofd dat niet los te denken valt van golvende lichamelijkeid, natuurlijk. we produceren de verpakking van onze welvaart. het schuurt zich langs de van uitspraak randen van en onze afhankelijkheid. we gebruiken vaak het woord we even variabel zoals we het woord ik hanteren, als een splinter van massa.

- praat jij altijd zo?
 - enkel als de tijden rijp zijn.
- zo lijkt het alsof verval een vrucht is.
 - is het dat niet?
- onworteld.

het heldere gaan wordt ondergraven door machteloosheid en oeverloos spreken. het cumuleren van taal leidt het volk de opgrond op alwaar de afgrond nadert. verdeeldheid en de afdruk van een voortdurende indruk te hoeven streven op onze afgekalfde handen bezwaren onze mateloze regelmaat van selectieve groei. een beter verdeelde vernietiging. het wrijven van de individuele ervaring tot mening maakt onze soort van wensen onhoudbaar sprekend. zo vervalt het landschap tot van uitingen drukte.

- er is geen overdaad. er is enkel het werken aan de werkelijkheid.
- openbaar private werken.
- er is het beheersen van het natuurlijke verval in dingen.
- er zijn uiterst veel voorbeelden van het tegendeel.
- reëel statistische onzekerheid.

3 wegen

de ruimte drijft aan. het vorderen van tussen mensen staan stilte. de lucht weegt uitzichtloos van herinneringen. zo stoelt het ervaren op het ervaren.

- geen lied. we zijn met twee.
- we wachten nog.
- we wachten nu bijna een jaar.
- zonder nu zou je zin kloppen.
- je zit vast in taal. ook en daarom kun je niet.
- ik kan enkel zeggen dat ik verdwaalde, en opnieuw.
nog steeds is het niet duidelijk.
- je vaagheid schreewt om randen.
- ik spreek geen randen uit. ik tracht me stil te houden.
- je tracht je vol te houden.
- dat is zo.
- verdwaald ben je van op de golven te huizen.
ik vind het niet mooi.
- ik en weet niet wat me overkwam. het regende niet.
- het was niet mijn schuld.
- geen schuld. we zijn met liefde.
- alsof dat helpt.
- het helpt en niet.

toen was het nog stil, de mist was verdwenen. zo werd het avond en kwamen we opnieuw in onze schaduw terecht. identificatie met aarde schept vreemde gronden. samengesteld vordert zich de schurende ruimte die we tijd noemen, ook.

we vormen sprookjes met onze wanhoop. zo sprokkelen we onze betekenis samen. liever dat dan slapen te gaan met vragen of te ontwaken met een gevoel van ontwaken. ook omdat we van verhalen houden heerst diefstal, verdeeldheid, vernietiging. het is moeilijk, wakker te blijven. persoonlijk ben ik in middels afstand gaan nemen. verhalige mensen beschouwen deze vlucht als een zwakte, als een afleiding van de bewerkelijkheid. niets is minder waar. geheel de maatschappij drijft op vlucht. veel van al het verhalen berust op het concluderen van: we kunnen het niet gezamenlijk, we kunnen het niet afzonderlijk. in kleine groepen vervalt de hedendaagse mens tot een onvolledige zin in een boek dat niet begrip dient maar consumptie. verorbering. we volgen onze ontspoorde sporen.

het ontlopen vergt rust. een woord dat men dient onrustig uit te spreken. het ontlopen buigt zich om het gebeurde heen en maakt zo van haverklap golven die huizen in lagen afzonderlijke tijd. schijnbaar. het ontlopen vergt lust. de behoefte van nu weegt op me. de behoefte van gehoor te geven aan het nu, aan te horen de voortdurende inwisseling van af- en oproepen, stil te

worden in het stromen. het is uiterst gemakkelijk te vergeten dat er meer is dan het menselijke afmeten.

er staan zijdelingse sporen op je romp
het geurt er naar lokaal in flessen
gestroomd fruitsap

de rondreis van je overzijde leerde me de rake ochtend

wikkeling
uitstel
het blijft en duister

er schuiven geschoten videofragmenten voorbij geweld
er geven handen staatshoofden haperend
de houding van een fietser
die niet wint een wagen uitgeblust

er is geen nieuws er is nieuws geworteld in nieuws

dit is een schaduwvlek op mijn huid
dit is een fluwelen tirade die uitreikt

de geslotenheid
van in huiden verpakte mondigheid

dit is een kansspel op lust omhulst dat gaat naar doel

je steunt de overkant

- aan de overkant is het altijd stil.
- dat schijnt enkel zo te zijn.
- wat is het dan volgens jou?
- het is onzekerheid.
- en de zekerheid daarvan.
- misschien.

het is er als toen je me aankeek om te zeggen

je ziet blauw
je aarden ogen dronken loof dat hing en waaide hing en waaide

zo neigt geen tijd naar weergave

de ontspoorde aanblik maalt doorheen de van horen uitspraak muren
het regent en de plassen wachten nog zich samen te vormen
de gestolde wegen zuigen aan hun begaan laat zich na

de heerschappij van een lichaam dat aanhoort en met stoten fluistert

het betert niet we hoeven
nog een steen te leggen
daar waar morgen wacht

dit is een oeverrijke nacht

het maakt herkansing van elke hoek die meegedragen wordt een buiging
er golven tapijten over je billen het duikt zich neer van verlaten stof te zoeken

beliggen beluisteren bedelven

grond die graaft en stroomt verlangend
leeg van later ingeprinte dageraad

er staan zijdelingse sporen op je woorden
je klieft de je klieft weg

van te rijzen wordt het ochtend
eerst de trage helderheid dan het loden licht dat hongerig is en weg graaft

ik vind de slaap in oude wolken terug
zij is er niet meer

al haar van me onthouden
heuvelt aan de overzijde.

het en ochtend worden vergt vergeten. veel van alles verglijdt weg in pogingen
tot aanraken van het voortschrijdende moment. dagen verslepen zich met vorm
te geven uitdrukkingen. het barst van uitgeholde richtingen. het maakt bogen
omheen het ontplooiën van wil. hoe het ontvordert, als omwentelingen.

- helpen de woorden je?
- woorden helpen zoals onwoorden helpen.
helpt het vragen stellen je?
- het staat me bij zoals luisteren een geleide is.
- ik denk dat ik het begrijpen benader.

als je snel genoeg fietst om de wind te zien is het altijd aangenaam het
linkerbeen een kwartdraai te laten maken, dat en bevordert het aanvoelen van
ook veranderlijkheid. al oogt het spreken niet meer als eerder onbegrijpen, toch
sluimert in elk begrip de uitdeinende onwetendheid rond.

de geur zeven centimeter onder haar oren als zij luistert naar de eeuwige
wederkeer van een lied op repeat in een kamer die avondzon slurpt. ook dat te
aanzien als een muur die verleidt deuren ramen kasten te maken of luidop, ook,
haar gesteente te voelen. een nabij toren weerklinkt een lied. dagen houden in
het mals maken van tijdelijkheid.

met voornamelijk toestellen wordt de schijnbare eindeloosheid beleefd. maskers dragen we van identiteit uitdragend eenvoudig spreken. omheen het beroeren van luchtlagen heerst de dieper stromende betekenis, als grondwater in het landschap waarvan wij de dingen noemen. maar lust kent vele verschijningsvormen en slaat zich in de machteloosheid in. wat de duisternis vervaardigt is afzijdigheid. in de kern van zien huist onmacht de ervaringenreeksen over te brengen. de stilte is meervoudig. ook het oog is maar een schijngestalte van zijn.

als ik dan spreek in kleine groepen zijn mijn schuchter opgebouwde zinnen zwijgzaam duidelijk als zijdelingse verhandelingen op synthese gericht als voegwoorden, ook. het is niet zo dat een teleurstelling mij het feesten ontzeggen doet. op teleurstellingen verbouwt men het leven aardig. ook is het zo dat ik reeds lang geen duidelijke echte, geen echte duidelijke richting voor ogen heb. voorzichtig ben ik toeschouwer in wat zich afspeelt. openschouwer. het is heftig geweest. het is mooi geweest.

de wolken verliezen zich op het twijfelende raam.

stadszicht.

4 ontroering

onaanraakbaar liggen mijn dieptes.

onmacht is een spel met duiding. ik vorm van mijn aanloop uitspraak en klok af op het van woorden wegen woorden wegen. het sociaal verkeer is gericht op ontkenning. wat deze onmacht is. niets te betekenen dan bladzijden die buiten de consensus staan, vanuit een ondergraven opgericht. woelig is het zijn van menselijke tijden. het vordert zich in wat benoemd wordt als de eenentwintigste eeuw. dat betekent weinig meer dan het cumuleren van herinnering. het verstild in groepen wensen staan is mogelijk dankzij de uitspraak van gewogen woorden. het spontane in dit wegen en bewegen kan bewerkstelligd worden door te bouwen op een met nauwkeurige bescheidenheid zich neer regenende onwetendheid.

dit zijn geen ochtendgedachten. het is maandag en ik denk me op de vlucht. waar ik heen ga weet ik niet. ik verdwijn in de tussenklank van woorden. ik kleef aan lucht. ik verdwijn in de wil van ogen en beduid het vergoten landschap. langsheen allerlei hoeken omcirkelt mij de plat gereden einder. het werd weer ochtend van uit dromen hard te vallen. het ontwaken liet stelen de droom. wat nu volgt is het gade slaan van de klok, het verbrijzelen van de omwenteling. is dit ochtend of is dit licht?

de wegen liggen ongerijmd met het uitgeholde lichaam landschap. het vergt vergaan. de een tijd is niet als een stuwmeer en stuwt als een zee de lucht en raakt niet uitgeput van gaan. het opstapelen.

het vordert met schaduw

we maken vorm van ons ons werpen
op grond van veelal
gegoten wegen

het spoor bedraadt de drukte van onze algehele vergetelheid.

het van onder nemen wel vaart. er gaan soms onopgemerkt dagen voorbij, dat heet voortgang.

des ochtends ging ik doorheen straten met een ruimteloze kernachtigheid in mijn neer gelaten zien. drie mensen spraken me aan met zich wijzigende mededelingen, ik luisterde half en zocht met resterende aandacht het meest geschikte pad tussen mensenstromen. ingedijkt door op het aanzuigende zelfbeeld zich richtende gedachten vertroebelde ik de dageraad.

het aankopen verrichten. de jacht. de kassierster.

in straten van rekken gaan met in zakken handen die weet hebben van wat ik zoek. verpakking, ook, maakt alles onvindbaar en het plan wijzigt zich. een andere straat, een ander gebeuren. ik kocht wat rookwaar en een boek om in de stroom te gooien. op het zebrapad zag ik een in drie kleuren gekleed gezin de weg wijzen aan twee toeristen. de kleine kerk nabij hield opendeurdag.

altijd klinkt er wel een klok.

- waarom hoeft het zo kort te zijn?
- ik spreek niet graag met woorden.
- waarom leg je niet alles geduldiger uit?
- ik weet het niet. er is het golven van de een in tijd.
- dat begrijp ik niet.
- dat komt doordat je naar mij luisterde, niet naar de woorden.
- waarom doen je handen pijn?
- omdat ik in de wereld hoef te staan.
- ondersteboven.
- dat helpt. deze middag zag ik een winkelcomplex.
- het regende.

peilingen. zo ook vorderen zich kranten. gebeurtenissen. alles heeft een plaats gekregen in het tuimelen van wat kort en krachtig benoembaar is. in beeld te brengen. het ontrafelt ons. het ontrafelt ons met halve keuzes. zo gaan we op deze wegebrei keer op keer een avond tegemoet. veel gebeurt er niet, er gebeurt van alles een beetje.

ook dat te betwijfelen. of een boek te herinneren dat je las in een eerdere kamer. laatst was er een stuk muziek dat als klei gevouwen lag. het werd ochtend en ik besloot wat te fietsen gaan op zoek naar mist en vlakke. altijd mis ik het me ontsluitende gebergte.

zo spreekt zich aan het bijzondere deel van dit verwoorden. cohesie. het verband wordt en ook misschien soms vaak zoek gemaakt in bekuilde zinnen. geraakt wordt later het louter blijvend gevoel van onbegrip. onduidelijkheid. onmacht. ontijd. de banaliteit te overstijgen en te belanden in de gapende dieptes. te sprokkelen herveringen. het van zien schuine raam gooit de regendruppels zijdelings weg.

ik hou niet van de telefoon
het zorgt voor
de aanwezigheid van afwezigheid

we maken muren we

het stormt van zintuigen sprekend overvloed

de opgang de afkeer het
in groepen dragen maatschappij

versplinterd raakt het doel het middel
(bedoeld was daar bemiddeling)

we huizen in afzonderlijke woordgroepen weg en klanken af de schaduw van het licht dat verder is te warm om ook maar dicht genoeg te zijn we en openen onze ogen voor de wanden die we maken als we groeien als de wanden en overal ogen zijn.

ochtenden, ook, zijn altijd gruwelijk. zo veruitwendigt zich de als glijdend aanwezige machteloosheid met brak daglicht. het kraakt in het zijn van en verwachtingen en een onmogelijkheid licht te worden maakt het gaan zwaar als omringd met muren als begrippen. dit is niet de wereld van het begrijpen, deze tijd danst omheen het verzamelen van weten alsof het een spel betreft af te troeven de een ander. dit weten wordt wel omgezet in werkbare systemen om doeltreffend vernietigend te zijn op korte termijn, maar in het langer wordende licht van de schaduw van nu heerst irrationaliteit. natuurlijk. ochtenden die middagen zijn ervaren deze nodeloosheid van dit schijnbestaan als voort durende nachten. ook ik verloor te vaak mijn diepe zuiverheid, mijn zuivere diepte. binnen de poorten van deze met wereldse onmacht te benoemen aarde, verzand ik tot wat de wind verspreiden kan op een late zomerdag die vochtig is van stilte, altijd stilte.

- vergaan zo de dagen?
 - het is enkel zo dat de grond voortdurend draait.
- maar het wordt toch donker.
 - maar dat betekent niet zoveel.
- geloof je dan in verduisterde tijden?
 - je bent nooit verlicht, je wordt verlicht.
- je gelooft in de zon.
 - ik geloof maar half in werkwoorden.
- je spreekt ook met onze taal.
 - maar ik hanteer ze niet als hamer.
- als een nagel?
 - als de beweging die indruk bespreekbaar maakt.
- vergaat zo het hout?
 - het hout leeft en wijzigt zich.
- ik weet het niet.

de ruimtelijkheid van avond bevat de dingen als teken. aan de rand van de ring omheen de een stad heerst op dit kleine moment rust. er waren tomeloos schitterende wolken en de temperatuur was aangenaam als koude melk. zo ging ik door ietwat gelijkaardige straten met mijn zicht gericht op in de lucht verandering. er passeerden me soortgenoten, al dan niet gemotoriseerd of omhuld met tijdelijkheid. ik kocht dingen die ik koken zou. tijdens het betalen dook mijn gedachtegang neder in een landschap dat mij half en half onbekend was. bruggen later overhandigde ik het bediscussieerde geld en stapte ik buiten na een gemoedelijke groet en geen woorden over recente gebeurtenissen. als stenen stond de rondom werkelijkheid om me heen.

tot ik dan haar indruk voelde.

er speelde muziek en er was een moment van streling om het bestaan te bevestigen. steeds en teveel. zo vergaat het me: niet willoos maar gewild akkoord en me vrijelijk verliezend. wisselvallig als woordbetekenissen echter spreek en vier ik. het nieuwe. het vergeten. de huid van voor de opwinding me als muren met staande poorten herinnerend. de lust en de onmacht en hoe zij samen tot de een stilte verworden.

het verhaallose karakter van kijken bestendigen met de gebroken duidelijkheid van eerder zien. de ontheffing van richting vervolgens doeltreffend bevragen en het graven naar hoogte toe met twijfel. ook ik belijd niet het normale leven. we werpen met omschrijvingen als steen en dragen niet de veranderlijkheid in onze uitdrukking. elke uitdrukking ontroert het leven.

5 ongehoord

de straat ruikt naar een vroege ochtend. het werd kouder. met de hoekigheid van wens herhaal ik het zijn en vouw ik tussen de regels mijn en duidelijkheid uit. wat ik zoek heeft zich nog niet laten herbelichten. er heerst de alsof willekeurigheid van gevonden niet te hebben. te voelen. er heerst van duisternis de diepere schaduw nog. het raakt tot in het plant zijn van mijn ook verbeelding.

het is een benarde tijd. en ter tener huppelend ontzien we aarde. de straten worden donkerder, de buiken van regenwolken vangen moedig het straatlicht op. het geheel verschuift geleidelijk. onderweg kom ik een herinnering tegen die me dwarsboomt tot ik halt hou en een lied zing over als deken de ondergang van standvastigheid en wouden willen. rondom heerst van nacht de verlaten trefzekerheid. het laat zich versmelten met van dag nog restende afwezigheid.

drie losse straatstenen behandel ik met verf die uitmond in het druppelen van de een weg die verder raast. tijdstippen verzamelen zich en maken weke lijnen van naar later alsof pijlen. de omgevingsgeluiden die ik met een ingedrukte uitdrukking beluister verdragen passerend verhalen naar de overzijde.

de overkant. of hoe het dag wordt met bijna een vernieuwde aanblik op de nalatenschap van het eerdere. hoe zonlicht opnieuw de gaten in het gordijn, dat zwart is, tot gaten maakt. daarna volgt het vallen van dag in de open staande gedachten die plots het gewicht vergaren van zich te buiten gegane woorden die nog smaken naar zinsverband, dan volgt een sprong. uit het bed, in de kledij die half kleurrijk is. koffie. in de kleine straat heerst gesloten middag. er zijn niet veel wagens. het ruikt naar een stenen nevel. het gewicht van het aanwezig zijn slaat kraters in de zich verschuivende ervaring.

voor de duisternis viel, en toen zij viel en zich in het zwart verdiepte, was er een productieve avond te maken op papieren zaken. er was bezoek, stilte, warmte en een goed gesprek over het ontduiden van buitentaligheid. ervaring was een leeg document dat nog niet opgeslagen was. zo ook kwam de complexiteit van onmacht in het licht te staan van eerdere als brandwegen richtingen. we keken naar een scherm waarop informatieregen van stroming de erosie in onze verzandende ogen los los liet. duiding. diepte. onoverzichtelijkheid. is ook het zaaien van onduidelijkheid het oogsten van in formatie artikelen?

het en ochtend worden vergt vergeten. het weke licht laat verwachting zich vorm geven. de kleine straten nog even dragen stilte en verzoeken vooruitgang. het algemene belang dat niet menselijk is ligt versplinterd onder aanspraak en inspraak van individuen die denken los te kunnen staan van aarde.

de onmacht is het symbool van de een tijd. het wordt en rond gezaaid als hoop. het past als gegoten. al dient er op gewezen te worden dat niet iedereen dit zo ervaart. niet iedereen danst op het regenachtige zijn van als water gaan en

dieptes vullend. niet iedereen ondergraaft de grondigheid en laat de dagen
 laat de dagen en of zijn. ook is dat jammer. onmacht duidt hier niet op de
 negatieve aanwending van wat men noemt macht. het duiden van het vermeend
 duidelijke onderscheid tussen positief en negatief leidt ons te ver af. we spreken
 met ravijnen. de hier aangehaalde onmacht vertrekt van het knooppunt waar de
 verwerking van gegevens langs kwam en hoopvolle sporen na liet. daar
 ontkiemde ook een collage van invloed. orde en harmonie zijn halve
 streefdoelen. hun gelaat verbergt niet de diepte van de overzijde. de collage
 verbeeldt de overvloed aan bronnen die het spreken met stroming aanzwelt.
 verwachtingen.

wat volgt is een willekeurig fietsen gaan doorheen het fel bebouwde land op
 zoek naar een minder verbouwde plaats. het omwentelen. de voortgang. het is
 een zilverbewolkte dag en er circuleert een seizoensovergang in de samen
 vallende veruitwendiging van deeltjes en delen. in het hoofd van mijn lichaam
 dat aangekleed is met verlangens draag ik als kaders namen verder. het ontrolt
 zich als ontroering.

weilanden en water. het zonlicht versplintert zich. alles wat veranderde is.

uitgeput zijn het en of worden
 gevuld gedempt leeg gehaald
 opgebruikt in de avond staan

elke weg een ontwortelde wil

knooppuntpleinen rusten onder
 dalend licht
 dat later komt
 valt

schaduw bezwaren de verhoekte eigenheid
 die bloeit en barst
 en uitdeint van ook anderen.

we maken onze winkels hemelhoog.

ik en hemel vrienden op, als is het niet zo dat ik hen de grond ontnem. er zijn
 niet echt algemene regels neer te pennen over hoe ik omga met deze
 wonderlijkste medemensen. alles is en contextueel huppelend en danst tussen
 verwonderd en vertrouwd te zien. hoe wij in deze tijd ontwortelen is ook
 onderdanig aan de overvloed en aan het benadrukken van maskers. het in
 rollen rollen en het ondergaan van hoekige willen, vergoten structuren,
 onbegrip. zij die mij het meest genegen zijn, dragen niet steeds dezelfde
 woordgroepen verder, maar vouwen hun ogen op dezelfde wijze toe naar licht,
 zo het mogelijk heden openend met een niet benadrukte aanwezigheid. het is
 als en muziek ook, natuurlijk.

ik en hemel vrouwen op. dat ik niet kiezen kan is ook een gevolg van reeds gekozen te hebben en volgzzaam het pad te vermalen tot stof dat zich met me mee verwaait. ik koos reeds jaren geleden voor een leven gewijd aan het woord om pas recent te ontdekken dat ik eigenlijk de stilte aan de randen van verwoorden bedoel als ik spreek over de spiegel poëzie. ik geef mijn leven reeds aan het begrijpen van aarde, zodat grip verkrijgen in de wereld steeds ondergeschikt is aan ademen met ogen.

de diepte is ondergeschikt aan de oppervlakkigheid. zo ontvormt zich vanuit de langzame winter het landschap dat ontsluit wordt licht per licht en laten per laten. hoe karakters vormen zich, nog afzonderlijker dan afzonderlijk staande letters te lezen als versleuteld heden. licht werpen op het eigen landschap doet en of ontstaan nieuwe lagen holen spelonken rotsformaties. zo en maakt schaduw duidelijk de hoogte van het voelen.

te beschrijfbaar onderga ik het verschuiven van tijd. de ruimte waarin het overzicht zich vormt vanuit de onmacht is stil van omgevingsgeluid en verduistert met ramen te bedekken als met woorden. zonnestralen raken nauwelijks binnen. met een lamp schenk ik aandacht aan een kleine plaats waarop vandaag geschilderd wordt. afbeelden is deelnemen aan de voortdurende weerspiegeling. het maakt rustig en niet rustig. rust als afstandsmaat. zo werk ik voortdurend het licht weg tot ik weer in de schaduw terecht kom en slapen ga. vaak en tracht ik vruchteloos de figuratie te ontwijken. het is geen spel. ook is het een regelloos ontregeld spreken dat gaat naar de bestending van bewerkelijkheid.

de straten beschrijvend.

de nacht zoemt. wat ontrolt zich? oeverloos. de metaforen raken uitgeput van naar grond te zoeken graven. het gaat nog rond in eerdere verhaallijnen. niet de taal, maar uitdeinende productie.

we kunnen dit niet stoppen. onze ingeblazen eigen jacht op klein geluk omarmt ons met de wanhoop, de machteloosheid en of de onverschilligheid. zien is een informatief gebeuren en eist invloed en het onder invloed rakende. voelen is nog een woord dat poogt te grijpen naar onze categorisering van stroming.

later stroomt het half en is het kleine huis dat ik bewoon een tempel van voortvarendheid. het is nacht en zij en het rondom ons slapen. ik zocht een lege kamer op, daar hang ik gewassen papieren aan muren die ik bij dageraad gevuld zal hebben met de uitbeelding van inbeelding. het zal onuitwisbaar neergeworpen zijn in een mate die vrijheid benaderen kan. lust en onmacht zullen verweven met water en ontdekkende lijnen de hoofdrol spelen. blad. later zal de reeks in een doos verdwijnen met als opschrift 'doek'.

zo is de ochtend een wezen dat onweet van oorsprong de geleidelijkheid. het dondert niet meer. er hangt een waas van trefzekerheid omheen het licht.

- over wat wil je spreken?

- enkel over zaken waarin ik bedreven ben.
- ach zo. hoe komt het?
- het is zo een dag waarop onbegrip me omcirkelt.
- wil je gestreeld worden?
- daar hou ik niet zo van.
- mag ik vragen naar je naam?
- vandaag noem ik mezelf stoel.
- en wat had meneer gewenst?
- een groot volkoren brood als het je belieft.
dat helpt het grijpen.
- twee euro en dertig cent is het dan voor u.
over wat ging de film?
- ik weet het niet. ik volgde het spel van mensen naast me.

het ontglipt. het keert terug. het zoekt zijn weg tussen het wegen en het vermaalt begrip. als elk concept een machtsspel is, welke muren ontbreken me dan echt? na de bakker onderga ik de straat die leidt naar het kleine woud aan de voet van de stad die druk doet van worden. geen krant kocht ik, maar chocolade. het en verdwijnt. achter het talige aspect van zon huist de leegte die mijn voeten de nodige warmte biedt. er gaan soortgenoten heen en weer met stokken.

dagen gaan voorbij met kranten en in het vouwen van beeldmateriaal huist geen sleutel tot begrip.

ik neem plaats op een bank en wacht. ik kijk op een klok die ik bij me heb. de lucht weegt van af te speuren naar verandering. achter mijn rug stroomt traag wat ingedijkt water. de tijd verwacht nog uit te doeken te doen vernieuwingszucht. moeilijk valt het te omschrijven in rake zinnen, maar mijn hart, metafoor, is reeds lang een druppels latende doos waar zich betekenissen in schuilen. ook gingen het hart en het hoofd te vaak tekeer als ook maar golvend. het hoogste aanzien verblindt mijn handen. ik voel nog en nog van eerder.

we verbanden met uitputting ons verlangen dat zich richt op verandering.

het zondert zich af met pogingen

na te laten eenzaam een naam
een huis een straat die naar
een andere gaat

we maken onze woorden waar

zo regent het de hoekigheid van daden op ons neer
het stapelde zich op van afgeworpen nederigheid

en zo vloedt het licht
onze zich herhalende handen
spoelen aan hun onmacht uit

met toestellen sluiten we de beschikbaarheid.

schemering. het omzeilen van de wereld in een kamer die geurt naar terpentijn. ook. steeds schildert het penseel lichamen als landschappen en raast mijn meer dan anders verbeelde ik op een fiets weg op wegen af wegen om wegen. willekeurige beelden van landschappen vertonen zich die ik niet goed genoeg opmerkte toen ik ze doorkruiste. de vordering van samenleving ontgaat me slechts half, een radio spreekt. de muren maken van de burens gaten in de nacht die vallen zal. ik dans wat hier en daar.

- waarom u zo de mist vereert?
 - ik zei het toch al, omdat het me onduidelijk is.
- je reageert er op met meer onduidelijkheid.
 - je reageert er op met meer antwoorden, vragen, tussenin.
- de tijd vordert mateloos.
 - ik weet het. met vergeten word ik ouder. ook omdat ik zoveel vergeet, maak ik zoveel.
- wat rest is een selectieve kijk op het verleden.
 - sowieso.
- het verleden hangt in het licht van je ogen.
 - dat komt doordat ik wolken blaas tegen mijn bezwaren.
mijn bezwaren zijn gegrond.
- omheind.
 - maar huppelend.

op het randje leven. de staart van het eigen spreken ontrollen. sterker worden van dagen die zich ontmantelen. de straat sleept de silte van voor ochtend op haar wankele naakte stenen. het parkje draagt kunstmatig licht opdat van alles neigt naar zichtbaarheid.

- het naakte, zo richten we ons. het vormt zich duidelijker, de stappen.
 - ik denk dat je gelijk hebt. al verduidelijkt de bedekking de kern.
- we wandelen weg van menigte omdat de voetpaden te nauw zijn voor onze optocht.
 - ook is het zo dat het zonlicht weegt.
- onze soort greep de zon aan om terrassen te vormen.

ik hoor een goederentrein. ik tracht mezelf geen mens te noemen en op te leven met herinneringen, maar ik stapel blikvelden op van vertwijfelde oorsprong. het verstilde worden, wat deze onmacht is, schaافت aan zin.

finaal is onbegrip een berg tussen worden in. het schept omwalling van ontzien. zo komt het dat en handen niet meer naar handen reiken, de taligheid van streling stokt. er worden werelden tussen beiden in geschoven, als vlaktes nagelaten mensen. indien het dagelijks verwoorden niet de kloven overbruggen kan die het schurende licht openbaart, dan gaat alles op in reiken naar wat eerder was en houden van. de voortgang verliest zich. zo vervormt zich het landschap van geliefden. finaal is onbegrip een deken omwenteling. het zich voortschuivende licht maakt schaduwinden.

het opwellend gesteente dat en open barst buigt zich naar het terug zoeken
van de vorm van de golf van zijn sprong. met doorheen het land als aders open
geploegde wegen gaan we. dit tijdsfragment verwondt wat later komt.

vloetend vloeit de afspiegeling over
in nieuwe banen dageraad

de lage regen rolt nog naar de stroom
die vuil van maken gaat naar resten.

6 vergaan

de slaap van regelmaat maakt bloemen barstend. zo omspeelt de ochtend het van indruk druppelen. bijstand. met anderen wachtend in rijen om te wachten mogen op stoeltjes tot onze zaak beslecht wordt. transparante hokjes. tv-schermen. sociale welvaart. een vrouw met een ringtone die gelijkaardig is aan het geluid dat de langst wachtende beloont. een gesprek vervolgens, neer te vallen in een collectief geprivatiseerde werkelijkheid die niet de mijne is en waar alles afgemeten wordt met de doelmatigheid van betalingsmiddelen.

het me vinden zet zich voort. het verliezen gaat verder. lessen die niet geleerd worden, keren oeverloos terug. dat en de automutilatie van een eigenzinnige grammatica. het zelfbeeld ondergaat het verlies aan geofferde materialen. de van chaos stilte verwacht.

op terrassen zitten neergewaaide medemensen. ze drinken wat, kijken hier en daar op naar beweging en wisselen woorden, wisselen woorden. de atmosfeer licht op van uitzichtloosheid. de neerwaarts wonende wolken maken kuilen in de versteende aarde van schaduw. vrijdag, of hoe we deze kortgerekte lichtstraal noemen.

de onmacht spuit ook voort uit me alleen te denken, geworteld in voortdurend anderen. de machteloosheid is niet gelijkaardig. de wanorde springt op uit het tegenwoordige spreken naar de trefzekerheid van onoverzichtelijkheid. de een verandering verankert zich. zo scheidt zich het dichten van de afstand tot wat niet verloren ging maar zich ontwortelde vanuit het ontzien, in te breken in het voortdurend vergankelijke moment. als ik dan met de dagelijksheid van in het ongewisse leven huppel, vordert zich het gebeuren als schouwspel om me en in me heen dat raakvlakken maakt die ik belopen laat.

waar ik de tijd met vul? omgekeerd? wie wat was leeg? voor wat staan deze muren?

de liefde lost kansen. een nacht wil ze. het regent niet en de overmoed van mijn lendenen maakt metershoge omwallingen omheen mijn lam gelegde wordingsdrang. onduidelijkheid. het zich uitvloeiende verhalen vertellen. we streven naar het betasten van het ogenblik dat vers houden kan het meest oorspronkelijke gevoel. de omstandigheden verstenen zich in onze armen armen. het vlees van nabijheid maakt onafwendbare bruggen van onbegrepen verlangens. grip maakt vreugde. blijheid doet vergankelijke stromen kades raken. we laden onze hoop in afwachting. het onlicht raast voorbij. we horen niets dan van wegen het botsende stof, ietwat verder, achter de huizen. onder onze ruggen slaapt de verstedelijking van onze lust. ons vorm nemen huist in barakken die geuren naar eindigheid en het verlaat zich met mompelen van krassend trage kreten. we keren onze lippen naar hoe de golven het weke zand

nalaten en vormen reigers met de uitspraak van morgen. een klok. een vast houden.

stenen stapels verloederen zich van groei ongelijke scheuren licht dat vlekken maakt. het vinden van verbintenis ontwaakt zich zoals wolken smelten samen smelten regenen.

- zo heerst de nacht.
- ik hoor een trein.
- dat is de uitzondering.

zo ook vormt onduidelijkheid zich op aan het uitblijven van grammaticale zekerheid. zo ook ontspringt het voorzetsel de dans van plaatsbepaling. ik munt uit in talige afbraakhandelingen van de muren die me maken. dan huis ik nog meer binnen en verblijf ik in de afwezigheid van niet een plaats te kunnen vinden, niet een huis uit te bouwen kunnen, te bestaan in het ongekende projectiel dat mijn leven op het leven richt. spiralen ademen in hun hoeken. de zee draagt kansen. ik vergooide oeverloos veel water steeds, zo belandde ik in deze van dromen droogte. het regent louter dagen aaneen tot bron van vernieuwde, steeds, onmogelijkheid.

invloed. uitvloed. de roes van randfiguren. de rust van verstilde wil. de teneer geslagen glans van recyclage. dit spreken is een zoeken naar de uitweg in mijn handelingen. zo verberg ik mijn ware wil die niet te doorgronden valt en ver van taal ligt opgeborgen. ook om niet te me struikelen structureer ik mijn houding met schijnbare doelmatigheid. zo ook bevordert een vriendelijke glimlach het gaan door straten die weg van drukte gaan en spullen verdragen. wat de onmogelijkheid bedoelen laat? een spel van onbegrip. geheel mijn zijn richt zich op het bedragen van de stroming, die is een metafoor voor menselijk druppelen. het waarom der dingen kleeft onduidelijk vast aan het in doolhoven spreken. zo volgt uit dit bevragen een eigen behandeling van taalstromen, daaruit volgt onduidelijkheid.

ik vorm mijn zinnen omheen andere gevoeligheden.

ontvlot. we medewerken aan het onoverzichtelijke geheel dat met begrippen verdeeld en wordt.

sneller

ruwer
ongelijkmatiger
gaande
in val,

zo reikt de dag. nabij.

onze onthaalde onderliggende
zich uitdeinende
wil tot orde

maakt weerstand tot opgestoken
zich halt houdend hand

dat weg geslagen wordt
beroofd bemaskerd.

ik zwijg met het uitdrukken van indrukken en gun mezelf niet het daglicht dat geurt naar herfst en diepere aanwezigheid afwezig maakt. tussen haakjes huizen. straatlichten spoelen sterren. vervolgens vergaan ontstroomde dagen als ademen op het hoekige verlangen van tijdelijkheid. ik las verscheidene kranten met ogen die omheen de prenten de afbeelding vonden. van alles gaat het zuivere het vruchtbare het golvende voorbij. de wederkeer maakt houten muren.

er waait een nieuwe kleur door het land. het regent zacht en het wordt vroeger donker. buiten heerst de achterkant van zonlicht. ik zelf met zijn.

zo vervormen wij ons, later, tot eenwording in ons scheidende houdingen. onze schaduw bedraagt de eigenheid van onze huiden aanraking die zich herhalen laat. de sterren van onze neerslag vormen kraters op het bed waarop wij later verhalen lezen zullen. het richt zich, ook, op de doelmatigheid van te benadrukken de stilte die heerste alvorens wij onze tongen roerden.

licht breekt verlangen. de wind is het zuchten van hier en daar beweging die nog na rimpelt van lagen dagen eerder. de onmacht ook die wind in de heersende voortgang te voelen maakt dat het huppelen verzawaard wordt met grond die davert, grond die stroomt.

ik kniel voor haar neder en vergeet al mijn aderende taal. dat en helpt. zo kom ik tot haar, op mijn huid huizen afgematte regendruppels en mijn haren herbergen de onrust van de kleine rest van de karige storm die eerder ging. ze zegt dat mijn handen vervuild zijn van grijpen en wast ook mijn blik die nog is in verleden tijd. zo kniel ik neder en verval ik bliksemzacht tot vouwbaar rotsblok dat ligt en leeft en onbeweegt. seconden brokkelen me af. het wordt uiteindelijk weer avond in het stratenplan rondom ons zuinig zijn. ik verlaat en verval in spreekgedrag.

onmacht kan ook worden opzij gezet door het bot vieren van banale evenementen, zo oogt de onzekerheid een spel voor melanchoten. het is waar, er valt veel te zeggen voor het voeren van gesprekken die gemeenschapsvormend werken, echter verliest men te vaak de voorgestelde grond van de verbeelde gemeenschap uit het oog en vervreemdt men zich nog succesvoller van vermeende oorspronkelijkheid, aarde, onduidelijkheid en het klokken van seizoenen. ten gevolge van het netwerk van woorden gericht op gebeurtenissen die zich ver boven de waarlijke diepte afspelen worden wij blind en zingen wij louter liederen in een vreugdevolle betonnen sfeer van niet opgemerkt roerend onbehagen. tijdszones vorderen zich met dit dragen van lagen op lagen afstand tot

verdragen is ook het naar andere domeinen overbrengen.

het nauwkeurig uitspreken van onze metaforen is ook om die reden van vitaal belang. elke uitspraak eist in werkelijkheid inspraak, doch velen mompelen hun voegwoorden tussen de dingen in als vanzelfsprekendheid. we zijn grondstil als we wijzen naar van lucht het verglijden.

- wat is toch die diepte?
- de een diepte is te bereiken na het ontkleden van de lagen.
- alsof graafwerk zinvol is vanuit het oogpunt torenhoog te bouwen zullen.
- ontlasting is een vereiste voor een naakt begrip.
- naakt ben ik griploos als mijn uitspraken.
- uitgekleet staan wij vaak het grondigst in onze eigenheid.
- onze eigenheid is een collectief spel van verovering, en daarvan de omtrek te benadrukken.
- van een cirkel de ontranding dat is de diepte.

hevige regenval maakt spiegels van wegen op de aarde die niet genoeg drinken kan. haar stromen werden ingedijkt met louter menselijke havens. zo mankt dit tijdsfragment. er is oeverloze muziek. pas diep na middernacht worden de toestellen op non-actief gezet en treedt een geluidloosheid in die onze benadering van het woord stilte als bevlekt papier op de omwereld projecteert. interpretatie, ook, is een bodemloze put.

hoorbaar dan is het geknaag van onze algeheel versplinterde voortvarendheid.

7 verzinnen

onze overvloed baart weke muren. een vrouw gaat naar een supermarktnachtwinkel. ze komt thuis met melk en houdt een feestje. de aanwezigen zingen één voor één een lied van twee minuten en zeventien seconden en kreunen als de wind die gaten vond. er zijn geen andere instrumenten dan een kaartspel en vier glazen. een kaars golft op de uiterlijkheid van stroom die gaat, van stroom die komt. ik vermoed dat ze taart eten en beslis te wandelen gaan in de zich verloren wanende nacht die verstedelijkt barst van licht. bij het sluiten van de buitendeur, die ook een binnendeur is, verlies ik mijn rol van stilte dragend wezen en zoek ik de schaduw van eerdere kathedralen op. omgeven door opnieuw weke muren voel ik de duisternis aan als kledingstuk.

het wrak dat ik ben is mens geworden op teleurstellingen staande. dat houdt stand en biedt de voortdurende veroudering stevigheid. wortels zijn mijn eerder afgeschoten of niet ingeloste verwachtingen. zo ook spruit onmacht voort uit niet te kunnen houden van een weg of het wegen op een richting. men zou dit alles als flexibiliteit ook omschrijven kunnen, maar het buigzaam riet ziet als het waait de horizon niet. het hout dat ik ben maakt nog schepen van woorden voor het diep golvend met slaap slaan, maar het weegt bij zonlicht zwaar van eerder groeien. alle bladeren barsten met gevallen boodschap. zo komt het strand me nader.

de tijd zal doen opschuiven. het regent met belemmerende vooruitzichten en het wordt dag van windvlagen afzonderlijkheid. ik vlucht bij het ontwaken naar een brug aan de rand van de nog verduisterde stad. onder een brug, daar en wacht ik op het middaggebeuren en op het drukker worden boven mij wegen.

er huist afscheid in mijn hoofd dat kraters spreekt. wat afgesloten wordt is een eigenhandig afgebroken droom. van schijnbaar nieuw maakt alles scheuren in de overdracht van tijdelijkheid.

- zo gaan voorbij de dagen.
- alsof ook maar iets nabij blijft.
- nabij blijft een toevallige herinnering.
- herinneringen vouwen is een ademende onderneming.
- lagen dagen.

soms straalt de warmte van de gekke zon nog tot hier en spoelt een soort rust in me aan die me echter niet buiten duwen kan. de deur is te hoog voor kruiperige woorden en, buiten, er heerst de benadrukte eigenheid. het gestroomlijnde. in een met zuinig licht verduisterde kamer huis ik weg van al het ontsporen dat me maakte.

er zijn ochtenden die de stilstand van onze voortgang als licht hanteren

zich pijlend op het blinde zien dat sporen maakt

in de war ben ik van wil een eenvoud te benaderen vanuit diepte

ik ga na alle hoeken in mijn
met eerder gevulde kamer

ik excelleer in vluchtgedragpogingen
dat heet

zijn met zich aanspoelende randen
uit noodzaak van zien verspreidend
zich.

zo zit ik hier, met verzintuigen gericht op informatie slurpende handelingen die dansen omheen een misschien eerder aangestipt zoeken, te duiden wat de onmacht maakt. zo maak ik de onmacht groter. ook staan mijn vingers te veel naar penselen en dreigt de afbeelding van lust. er wordt introspectief werk geleverd met het bestendigen van raakvlakken met de buitenzintuiglijkheid. dit wordingsproces gaat stapsvoets voorbij. massa.

maar onrusten drijven me. er zijn variaties, echter, aan te brengen. er zijn gradaties, grenzen, mengvormen.

maar onrusten drijven me. terwijl ik dingen maak die het daglicht zelden zien omdat ik ook van onopvallendheid hou, belicht ik het doeltreffende van schoonheid na te jagen als bron van onrust, om vervolgens schoonheid ook te benoemen als schurende stilte. die stilte doet het met beelden spreken verstommen van onmacht. naar die schoonheid toe begeeft zich een wil. de wil maakt stroming. kiezelstenen woorden zijn het gevolg van eerder druppelen. zo reikt zich aan het spreken naar de schurende stilte, als het werpen van met monden touwen, immer onbereikbaar aangelengd met onze van wil groeiende en tekorten.

als ik fiets in een duisternis aan een hoge snelheid dan draag ik in mij de traagheid van zien. geheel mijn kaderloos kader weegt van warmte. het verwarren schept de duidelijkheid.

zo ontstaan mijn handen uit een versplinterde wil die brokken maakt, verdeelt en heerst. het ademen langsheen de meer afgelegen wegen houdt in dat mijn spreken, gericht op een verloren gegane gemeenschappelijkheid, verdwijnt in mateloze hoeken. daar ook verzamelt zich het stof.

- jouw streven naar duidelijkheid vanuit de onduidelijkheid is een taalspel.
- lusten drijven me. het spreken barst van richtingen.
- je spreekt om je verstrooid zijn te maskeren met zin.
- ook ik spreek als verzingeving, meer nog bepraat ik de berande stilte met het bevragen van de kern.
- het bevragen naar de kern.

- dat heb je zo inderdaad beter uitgedrukt.
- jouw streven naar vragen gaat niet uit van antwoorden.
- mijn gegolf botst zich niet ledig op het strand.

het blijft echter stil en elke handeling die niet omheen het lichaam gevouwen is als opening is een dans naar het lege. het lege ontspringt uit de volheid van het verhaal waarin we ontwaken als we kranten lezen, koffie drinken, kijken naar de straat die vordert zich. er is geen brood en de arbeid gaf niet uit op zekerheid. zo ontwortel ik me van het duiden van kansen met blijmoedige begrippen. het verhaal breekt van achter schermen handdrukken.

zo spuit onzekerheid voort uit een rol op te nemen in het economisme. zo wordt het bemoeilijkt een rol op te nemen in het verhaal daar ik de aannames, de er in verweven begrippen, niet uitspreken kan zonder onduidelijkheid. als elk woord een machtsspel is, hoe rollen dan de klanken van woorden als eenvoud.

ongeloof is geen houding. het is niet dat ik, om maar iets te zeggen, van nature uit weigerachtig sta ten opzichte van het een rol op te nemen nemen. eerder is het zo dat ik dit systeem van weten om te groeien niet ben want weet om te betwijfelen, twijfel om te zijn. het is niet zo dat ik andere waarden of woorden heb. juist te stellen is het dat ik liever opga in het na staren van een wolk, dan mee te werken aan de geregeld ongeregelde vernietiging van natuur.

maar we hoeven te overleven, of erger nog, we hoeven gelukkig te zijn.

het scheidt landschappen waarin we jagen als opgezette prooien. het maakt eindeloze spiegels van een zelf versterkend gevolg geven aan hoe de schijnbaarheid van ons onbezaaid bestaan ons voedsel geeft voor werkelijkheid. we maken er wat van en huizen diep in onze op gevels rustende achterkamers. wantrouwen is het vertrouwen van deze tijd. de straten dragen de geur van moedeloosheid als passant. het gaat over. het wijzigt zich. de landschappen schuiven. het spel heet te te zijn een winstgevend principe. het spel maakt slachtoffers om de score bij te houden. cijfermatig zijn de indrukken van het ons onbekende lot als we bestaan en te gulzig van het voedsel eten. het schijnbare werd werkelijk. de leegte tussen teken en betekende verviel tot meningsuiting. zo valt, duistere nis, de avond. het ontglipt. het keert terug.

ik fiets op nachtelijke wegen naar haar deur. een straatlicht knippert. er is niemand thuis. er is nooit iemand thuis. verandert zijn de tijden. ze woont er al lang niet meer, maar ergens heerst haar zijn nog in de afwezigheid. ze is nog fris als toen we jonger waren en vernieuwbaar als dagen. nu is er de weemoed van verloren dagen en weegt het zonlicht van eerdere betrachtingen het gunstig en beheerst te vallen laten. langsheen de verstilde weg fiets ik verder en weidser. ik zoek het water op. zo omgeeft zich de nacht. gedachten omhullen mijn eenzaamheid en kruipen tussen van meer taal nog obstakels door naar schijnbare oplossingen. zo geef ik licht en verlies ik het wegen van wegen niet uit het oog. meer dan de meerderheid van mensen slaapt. als vaak heerst dan de mobiliteit.

het vordert zich als meningen.

- normaal is dat 55 euro boete meneer.
- wat?
- je moet je stuur met beide handen vast nemen.
- oh, dat. maar het was maar voor een even.
- maar je rijdt tocht ook niet een even door het rode licht.
- dat is waar, doch die metafoor vertoont ernstige gebreken.
- wat?
- wel, dit is een wagenloze straat, geen kruispunt. ook loopt je vergelijking mank qua strafbaarheid en verantwoordelijkheid, me denkt.
- zo. je breekt toch ook niet even binnen bij iemand.
- zie je, nu doet u het opnieuw.
- het is waar dat ik beter ook niet iemand even het leven ontnem.
- maar ik fiets. het is half nacht. ach, ik kniel.
- normaal is het 55 euro boete meneer.
- als ik met één vinger verder rij, is het dan 49, 50 euro meneer?
- meneer heeft duidelijk niet goed geslapen.
- ik ben onderweg. u keert de rollen om, veiligheidsagent.
- het is enkel zo dat ik uw aanmaning overdrevend vind.
- mijn excuses, maar het is mijn job.
- eichmann-retoriek meneer, daar verbloemen we allen onze deelname mee.
- dat kan best zijn, maar u bent alvast gewaarschuwd.

zo wordt het kouder. met inpasbewegingen in de buik van de maatschappij vul ik de dagen die me niet het verkleinde landschap in dragen. wat heerst is de hoekigheid van stedelijkheid. ondertussen raakt het land uitgeput van tweedelingssprekers die stemmen halen waar ze eerder niet gebruikt werden. de taal wordt gehanteerd als klievend bindmiddel.

begrijpen vergt het ondergraven van begrippen.

8 afstand

het dekent weer van nu ja duisternis en de stilte is treffend. zij treft in de dromen van rumoerige slapers de randen realiteit, zij treft in ogen van late feestvierders het besef dat licht alom tegenwoordig is. taal is trager dan het licht. voor het geluid komt de verbeelding van de aanloop naar een klank. ook. misschien. elke handeling die op dit ogenblik verhandeld wordt, maakt oeverloos geluid. het stroomt zo over naast de naast- en omliggende huizen waarin nieuwe dagen voorbereid worden. men werpt woorden in de nevel. de aarde draait voor velerlei mensen te traag. zo ook zal het daglicht dra vieren, met kreten op de wegen die de wereld uitmaken. de aarde wijkt. ik neem nog waar een veraf lied. mijn groeien naar een schijnbare overduidelijkheid van op ervaring gestoelde achdagelijksheid barst van wil. het kader waarin ik alles plaats geef is rustgevend als de oppervlakkigheid van een oceaan. achter elk uitspreken huist zwaarder dan de tijdelijkheid van nacht de leegte van wat aangesproken wordt en vorm geeft. achter elk kijken klopt de van zenuwbanen inwendige stad die zich nabij de stroming, nabij de bron verzameld heeft.

- zo herleid je de mens tot tijdelijkheid.
- dat weet ik niet. ik zei enkel dat de schaduw van toekomst onderdrukt.
- gloed.
- ook dat komt op hetzelfde neer.
- je spreken met misschien maakt de dijken niet mooier.
- natuurlijk is het zo dat oevers zich verglijden laten. het landschap is week van water.
- het volk is week van wat men water noemt.
- het noemen draagt de dageraad in zich van louter dingen.
- de wereld louter wereld wordt. is duidelijkheid dan niet het bouwen door eliminatie?
- dat en het traag verschuiven van een verdeelde blik op een heersende tijd.
- is duidelijkheid dan niet het werpen met beelden?
- ontstroemd gaan uur na uur miljoenen beelden rond. ook. ook nog kan ik niet overzien wat de dingen bindt als het woord verbinding kan volstaan.
- is volstaan niet een overdadig bestaan?
- des ochtends heerst op het kruispunt nabij de drukte van ontwijken.
- wat, dan ook, heeft veranderen nog met anderen te maken?
- des ochtends heerst op het kruispunt nabij de drukte van ontwijken.

de nacht is een trage plaat die rest. het stof ligt onverdeeld langs één zijde van het bed dat geurt naar afwezigheid. onheimelijk slaapt de uitbeelding in mij van golvend gesteente dat woning maakt. wat aanspoelt noem ik dageraad.

wat voorbij raast noemt ook snelheid. het bewustzijn hangt als een huisvlieg in een kamer waar de wanden met land en lucht beschilderd zijn. de beelden die overeind blijven, dragen het gewicht van het verloren gegane. wat terug keert is altijd van onduidelijkheid de meest duidelijke rand. ik streefde. randen. het was zonnig en wind ging radeloos zoekend door de bedding van de uitgedroogde stroming waar wij voor de menigtes vluchtten die zich verzameld hadden als

verkeer. de tijdstippen zij kleedden ons. niemand hoorde onze liederen. toen regende het nog niet met lagen mist en waren huizen nog van dicht onbelicht.

onmacht, ook, is een gevolg van speels realisme. al hoeft voortdurend de ernst van de zaak aangestipt te worden door bijvoorbeeld te wijzen op de leegte in het zien dat vorming geeft. de ernst van de ons onbekende zaak heerst in de blik als kortstondigheid. vervolgens glijdt de glimlach. maar het spelen doelt als ook op een gebrek, een overdaad.

- jouw spelen is ook een niet kunnen kiezen.
- ik zeg een beetje ja, een beetje nee. zo ook voel ik mezelf het meest aan.
- het duidelijkst?
- het meest.
- jouw spelen is bespeeld worden.
- ook dat zeg je juist. maar ook jouw wezen draagt het verspelen van kansen voorop als richting.
- als richting dan nog wel.
- het verspelen hoort bij de ernst zoals wij bij onbestaande indrukken.
- wat wij zijn doet hier niet terzake, dit geheel behandelde de onmacht.
- dit stuk bespreekt nog steeds de onmacht die geen machteloosheid is en geworteld is en gedragen ligt in ons steeds duidelijker nemen, ons grijpen met een spel van begrippen.
- ik zie stippellijnen voor me.
- neen en ja.
- wat wij zijn is een golf onzichtbaarheid.
- dat is enkel zo als we hier zitten. de muren maken echter weke wanden.
- het wordt kouder in onze eindeloosheid.

een dag krioelt langs heen gegane richtingen. het zonlicht draagt, een computerscherm is het raam dat ik volg. de gevolgen verslinden zich. beelden van beelden worden veverkt en het bijhorende geduld dient rook. de mist waarin ik dagelijks kijk legt mijn strubbelingen lam als menigte, zo gedraag ik me en verander ik niets dan het tempo van mijn natuurlijke neergang. de mist maakt van beelden alles overdraagbaar. alles. niets. de veelheid ondergraaft zulke misleidende concepten. het kleine alles. de schermen niets. de liederen en de communicatie met medemensen. het is alsof de afgrond ons spreken stuwt. we vertrouwen.

ook: binden. en als het lost dan schiet taal tekort en werpen beelden muren. als we onverstaan dan gieten we het onbegrip in gekanaliseerde stromingen die verschillen in het golven door hun ligging tot de bron. gebetonneerd zijn dan de hoogteverschillen. zo ook is de schimmigheid het steeds belichte doek waarachter het verdelen zich openbaart.

- je staat te weinig naast de mensen.
- ik lig teveel naast mijn worden.
- je wordt niet zonder mensen.
- alsof ik zonder wensen ben. ik drink niet graag. ik hou van kamers.
- muren dragen overal de stilte van vocht.

- mensen vragen steeds om wisselwerking, soms hou ik daar wel van.
- we groeiden op in een samenleving waarin het mogelijk werd in stilte te huizen.
- eigenheid zal eerst nog harder ommuurd worden aler van gemeenschap sprake zijn zal.
- gemeenschapsdenken is problematisch.
- losgekoppeld van zijn en voelen is alles problematisch.
- je ommuurt te veel.
- mijn kader echter barst van zich open houdende onthouding.
- ook dat laatste woord valt op velerlei wijzes te interpreteren.

zacht klinkt de stemloze kreet van naakte nacht door in ons als buien kijken naar het opdrogen van verwachtingen. wat wegspoelt zijn de begrepen gegrepen dingen. al hun namen raakten uitgeput van zeggen.

wat vervalt zijn de aanrakingen
we onthouden indrukken
van ons ons af te drukken
op elkaars huid van glad vergaan

het daglicht maakt van zien de kloven zichtbaar

overdracht maakt onze handen
licht van al wat eerder voor ons
uit
gedragen werd en nagelaten rest.

op pad gaan.

het is tijd voor een ritueel, we dansen lichtjes en dragen kledingstukken stukken. ook van het ritme is het warm en wegen onze staande lichamen lust naar de vervlechting van de uitgerekte tijd. het verduistert zich om ons heen en wij zingen met onwoorden onze waarheden uit als choreografie. van onze handen raakt het meest zwaarwichtige de buik van de ander die zich vergrijpt aan wederwoord. het zuchten drumt, de vloer geeft grond aan onze lichtzinnigheid. het straalt van dagen. als we even vermoeid zijn van gevonden houdingen rusten we uit in onze uitrakingen.

bij een nieuw ontwaken weegt het dansen in de ogen die nog dicht zijn van onnabijheid. eenzaam en gestrand ontbijtend met de krant die deze keer kans biedt op een boek over de vlezigheid van afwezigheid. ik luister niet naar de radio. de stemmen daar zijn te en vreugdevol. dit met vers licht dansen verdraagt geen uitbundigheid. de onmacht dwingt de ernst van zowaar moedigheid.

de dag is lang van niet onder, tussen of naast de mensen te komen en tekeningen te maken die niets uitbeelden. er wordt niet naar muziek geluisterd omdat geluid hoort bij winkelgedrag. ik koop niets dan de aanslepende stilte van te zoeken iets. niets te vinden, maar iets te zoeken. teveel te vinden, teveel

te zoeken. ook. temeer daar minder zelden goed genoeg is, omring ik me met de zuinigheid van herinneringen. de willekeur van zich oprakelende gedachten, beelden, geuren. achtergelaten bommen van strijdtoneel tracht ik onder de aarde te houden. zo ontwortelt zich dag en groeit het als hout dat hogerop soms de bloemen draagt die het gevogelte ontlokte vleugels. met seconden seconden vlieg ik mee. er stroomt informatie binnen, vaak.

er stroomt teveel informatie binnen. reeds met miljarden braken we dagelijks onduidelijkheid, zo vloedt de stroom. zij die zich op de hoogte wensen te houden van het geheel mogen echter niet vergeten dat zij nooit als het geheel aanschouwen zullen kunnen. verdeeld is onze blik van afgeworpen nederigheid. van uitgekledede zachtaardigheid baarden wij openstaande eigenheid. allen vervormen we onze gemeenschappelijkheid met de ontaarde wil die ons immer drijft tot spreken. zij die zich niet op de hoogte wensen te houden van het verwarde geheel, hen wordt aangeraden het pad van onmiddellijke gratificatie te bewandelen en zich te laten bewegwijzieren door hun massa. zij die zich dan eens wel, dan eens niet op de hoogte wensen te houden verwijs ik door naar latere pogingen vorm te geven onmacht.

des ochtends wandel ik door de stad waar mensen nog in hun huizen de ochtend nuttigen. ik stap mijn nagelaten woorden weg en wik mijn herbelichte blik die nog knopen voelt van eerder. dan neem ik de trein en ga ik door het met beton vergoten land. het is druk van wensen op de pleinen, langs het water, rondom dorpen. mijn denken richt zich naar de grond, wanneer ik mijn ogen sluit befiets ik wegen naar de eindigheid. vlot trap ik de ketting rond. mijn benen bevelen richtingsloosheid. ondertussen dringen velerlei talen binnen die zich in de wagon niet richten kunnen. de talen zijn als dialecten in een arbeidsmarkt voedend europa. ik begrijp steeds minder. met dit onbegrip befiets ik mijn golvende gedachten die van woonzone tot woonzone reizen met een geïndustrialiseerde regelmaat. zo rijst op de brei van een ander stedelijk gebied. het knooppuntzijn. ook in mij hangt de vraag wat verloren ging als een cumulerende kracht van uitspraak boven het hoofd dat vlinders braakt. de dieper golvende stilte van verbondenheid doet ons communiceren met de matigheid van begrip dragende blikken.

dan te kraken. er heerst de nodeloosheid van zijn als een niet te kunnen verwezenlijken nood. leven eist erosie van verwachtingen. ik ondergraaf elk eerder uitspreken. ik ondergraaf elk eerder afschrijven. zo en verword ik stilte. het stedelijke omhult mijn versteend handelen dat griploos valt in de voortstuwende omgeving. later wordt het donker van zondagavond en verberg ik opnieuw in een trein mijn traagheid weg. ik nader de kleinere stad die zich bedrukt heeft op mijn handen die nog louter maken de verbrokkeling, de afzonderlijkheid, de ongeregeldeheid. het regent niet en omwille van het zwart van nacht dat buiten deze trein heerst is alles raam en alle raam is binnenkant. medemensen delen van hun zijn de uiterlijke reflectie. het is niet stil, maar het geurt naar landschap. beton. huizen.

als ik thuis zal zijn en aan bureaus zal zetelen, zullen veel van alle scherven zich verenigen op het blad dat rondom mijn lichaam liggen zal als bed waarop de

droom ontstaat en ligt. de liederen die ik mezelf gunnen zal, zullen harmonisch een sfeer opwerpen die gedachten omhullen met een rakende bevreemding opdat duidelijke lijnen zich ontvloeien kunnen uit het blauwe penseel dat in de handen ligt als zijnsbrok. met de kat zal ik het onbegrip uiten door te glimlachen naar de muren om ons heen. muren. als eerder op de dag staan muren op weke gronden opdat de ramen ramen kunnen. gordijnen. als ik thuis zal zijn zal ik me als achter hagen achter stof verbergen en vlakke zijn.

in de war van vormen ben ik. mijn handen rusten op mijn naaktheid overvloedend spreken. haar accent rolt nog de heuvel af in mijn hoofd dat nog ontkleurd grijpt met nog verlangen. te laat verlangen. opbouwen. stenen. overschot. de vergankelijkheid van lust maakt het zijn wezenlijk met jachtige ademhalingen. onze houding verradt het ongemak van kledij. het belaadt ons met de druk tot uitingen. alsof we iets op peil hoeven te houden. onze ongenaakbare vervreemding. ons zijn van boodschap overdragende witruimte. het stapelt zich op tussen onze schuivende handen.

zou het?

als van na overvloedig liederen beluisterend hangt ze als de stilte nog in deze dag die wolken draagt die niets verzachten. zo erken ik de klank van wat eerder me overviel. het regent niet. de wagens staan stil van ergens heen te gaan. ik liet te veel woorden na in het bekken van haar aandacht die omgeven wordt door rustpunten. fracties. breuken in de tijd.

9 neerslag

de onduidelijkheid volgt uit de duidelijkheid die uit de onduidelijkheid volgt, zo en kwamen we het overeen. ontduddeld hanteerden we het woord werkelijkheid als onzichtbare unie waarover geen vaste uitspraken gedaan worden. over. steeds over. het restte ons de nalatigheid van hoop aan te duiden als een doelmatige blik op de voortschrijdende omgeving. rondom de tirannie van oppervlakkigheid verdiepten wij onze ogenblik.

iets drinken gaan. de straten begaan met een doel dat dient het vergeten van en complexiteit. ik behoef naar anderen te luisteren maar ik vind de concentratie niet, die liet ik achter onderweg toen ik te enthousiast het woord leven uitsprak. ook dat gaat voorbij. er liep een stroom naast me. ook volgt afleiding uit het samen zijn van verscheidene kleine menigtes in een ruimte die te hoekig is van muren en botten er oeverloze weerhaakstemmen samen tot verwrongen geluid dat neigt naar springende rotsen. zo zit ik driekwart verdwaasd door ook genotsmiddelen mijn aandacht te richten op het verloren gaande woord dat toch reeds vast te liggen leek. mijn blik zoekt rust in de ruimte door herkenningpunten een kans te geven, tevens door de kleuren van de wanden te verzachten met diepte. ik zie ook een jonge vrouw die kijkt alsof ze begrijpt dat dit niet de ware ruimte is. de er aanwezige woorden laat ik als treinen uitspreken, ontspoord reizen mijn ogen weg. fruitsap op tafel.

het gesprek is gedaan en ik stap meer dan voorzichtig naar de vrouw toe en fluister in haar linker oor of ze even mee naar buiten wenst te gaan. er klinkt doedelzakmuziek en zeventien mensen stappen de kroeg binnen. ze vraagt waarom.

- ik wil je niets tonen.
- wil je me iets doen?
- ik wil je niets doen.
- je wil me iets zeggen.
- misschien. over geven laat ik geen zinnen vallen.
- goed dan.

ze doet haar jas niet aan, ze groet het kleine gezelschap waarin zij aanwezig was. buiten overvalt de verlichte duisternis. ik zeg haar dat ik binnen, tussen muren als stadsvlinder gevouwen, niet kijken kon naar wat ik voelde. ze knikt. we omhelzen.

vervolgens wandelt zich de nacht langsheen mijn laverend lichaam dat niet de dageraad ontwijkt maar het benoemen. de zuinige straten stevenen doeltreffend voorwaarts. het wordt kouder met de regelmaat van een terugblik op in de schaduw rustpunten, maanden eerder, toen een openheid mijn deel was en ik getroffen was door een gevoel van totaliteit dat ik niet hoefde te beredeneren. zo verging die tijd, in het mededelen van de ervaring verloor ik de oorspronkelijkheid. woorden dikten aan de warmte met vermeende

afstandelijkheid. ook sloeg de boodschap zelden aan en was de wind meer benoembaar dan de gevolgen van de verbrijzeldde verwondering. zo ook overvalt me de koude als de onmacht over te brengen buitentalige verbondenheid. tussen enkele hoger reikende gebouwen kniel ik neder. daar wacht ik zeven minuten.

vervolgens bereikt me een tekstbericht.

zo dus is immers lust een doorn en concentratiestoornis sprekend. lust ook te belichamen. lust ook te vervluchten. lust ook te benadrukken het eigene. het is een sociaal spel. het is natuurlijk, ook. het eigene zet zich af, gesteente. de lust zoekt baggerende havens. de lust golft door en door, dieper dan de oppervlakkigheid raakt ook de door de toegave toegedane onrust bron. de grenzen worden grenzen door te verzetten. elk verzet verplaatst. elke lust vervlucht. elke vlucht verzet. het onvermogen is groter dan de breuk die huist in eigenheid. de onmogelijkheid huist in verloren gegane gemeenschap. gefragmenteerd is lust gemeenschap.

dat en de verborgen zijde van mijn bestaan dat met me mee stapt als tastbare schaduw die van me uit gaat als het ochtend is. we wachten op de regen.

in de drukte glijdend werd ik mens.

het ging bijna automatisch, vorm te geven aan richtingen, te sturen het, even, evenwicht. ik luister niet naar muziek. het verkeer is een uit de hand rijdend orkest. het omhulsel van stad gaat geplaagd onder oeverende bewegingen. individuele vrijheden worstelen zich door elkaar heen en weer.

zo wordt het avond en komen we opnieuw in onze schaduw terecht. identificatie met aarde scheidt vreemde gronden. samengesteld vordert zich de schurende ruimte die we tijd noemen. ook.

we kristalliseren onze verlangens in als het ware gegoten stilte, zo sprokkelen we onze betekenis samen. met zulks een onspreken vormen we weke scheidingslijnen. zo ook vormt zich het gewicht van duisternis dat een weinig meer is dan het afbakenen van onlicht.

later op en andere plaats heerst de articulatie van functionaliteit. vaak vloeit het eerder en ook behandelde gevoel van onvermogen voort uit niet deel uit te maken van de productie van spullen en of meer en meer diensten. het tot onderhuids vermarkten van wat mogelijk is. die onmacht is zowel onwil deel uit te maken van, als onkunde deel uit te maken van het groter geheel dat mij als zin ontgaat. die onmacht is steeds ondergeschikt aan de hoger heersende onmacht die als een zekerheid huist op zijnonzekerheid. zo huppel ik in mijn anders klinkende functionaliteit in de rol van waarnemer en draag ik niet de blik in mij die veruitwendigt het verlangen deel te nemen aan de totaliteit. de blik die ik verdraag zegt dat hij onwaardig is te zien die enkel de ogen als sluitsteen van oordelen hanteert. de blik is gericht op het voorbijgaande en herinnert zich wel de hier en daar strelingen, het ontmantelen, de diepgang,

maar hij wordt niet verstoord door het zingen van die en die herinneringen. mijn zien ontvouwt zich buiten dat omringen. ik wacht.

ze komt niet. ook niet als ik hard genoeg mijn ogen sluit opdat het wensen verwezenlijkt wordt. ze komt niet. ik neem plaats op een houten bank en vorm met mijn leeg geworpen handen een zich rimpelend boek. ik draag een sjaal die mijn onrust verbergt en begin te lezen.

- waarom wacht je altijd op iemand?
- ik wacht niet altijd op iemand. soms zoek ik ook iemand.
- waarom zoek je altijd iemand?
- ik zoek niet altijd iemand. ik besteed ook tijd aan doelloosheid.
- maar nu wachtte je?
- jazerker.
- maar ze komt niet.
- ik knik.
- het regent niet.
- de onduidelijkheid scheidt kansen.
- van een andere vrouw weet ik dat het vormeloze aspect van de stem tot leven wekt.
- dit is geen mooi plein.
- maar ik ga nergens anders heen.
- kom je naar dit adres als het tijdsbestek verorberd heeft?
- dat zal ik zeker doen. blijf je nog drie minuten?
- als je kijkt alsof.

dageraad breekt elke verwachting. in mijn armen slaapt zij die zich ontvouwen zal. het beeld dat ik maken zal de uren die volgen na het brood zal wezenlijk zijn en een herinnering bevatten aan de warmte van lichamelijkeheid. zo heerst ook mijn dwaallichtdenken en maakt het landschappen van kartonnen standvastigheid. mijn verandering richt zich op het verschuiven van omgeving. zo vervolg ik eerdere handelingen. het resultaat van contingente handelingen is geen overheersend gevoel van richting, noch een voortdurend bevragen van de weg die ik volgde en ontvolgde, maar een gevoel van bedachtzaamheid. bewustwordingshoeksteen. als ik terugkijk op wat niet langer is, word ik wild van de onrust van wolken, dan stapel ik het staren naar wat op me afkomt op tot muur van wederkerige veranderlijkheid. met elk woord maak ik een nieuwe poort. leeftijd is vanuit dat bestandpunt het verzamelen van pogingen. ouderdom is een deken van dagen waarop we handelden naar wat ons toen als nog niet verdwenen omgaf.

als ik ontwaak behoef ik de geur van koffie om het licht te erkennen. veel van gister is niet meer en eenzaam tussen kranten voed ik mij met anderen en kaas. het wordt geen drukke dag. ik draai een ander ritme af, steeds. in een kamer huis ik weg tot eens een drang daar is de wegen te begaan. eerst het verwonderen, het betekenen, het beschilderen.

mijn zijkantdenken zoekt rust in de eigenheid van het verworven zelfbeeld dat barst van uit te groeien naar onduidelijk anderen toe. het barsten zijn, zo groei

ik aan met onuitgesproken handelingen. het zelfbeeld dat deze en deze kant op gaat en sporen laat met weerbarstige penselen. zo richten mijn wegen zich op zich van elkaar verwijderende anderen. ondanks alle zich vormende lijnen huis ik in de eenzaamheid van ochtend. zo mis ik haar lichaam als het landschap waarin ik vorder met wisselende snelheid. er volgt muziek uit elke witruimte die ik uitspreek om mijn verlangen tastbaar en dus verdraagbaar te maken, als een klein steentje in mijn broekzak dat betekent is met puntjes. mijn stippelijjnwerkelijkheid omgeeft me als een regenachtige werkelijkheid en voegt zich in de ruimere, de hogere, de diepere, de verder dravende. elke veronderstelling vergt een nieuw kader dat ondergraaft het eerdere.

zo modder ik aan met mijn op de en omgeving gericht spreken. in een wereld die meer en meer wordt afgestemd op de productie van de consumptie die los staat van het noodzakelijke blijft niet veel ruimte over voor begrip. onbegrijpbaar prevel ik mijn en of ontkiemde zinsnedes. als ik tekeningen maak levert dat soms het gevoel op van het zijn van een bijdrage, een bijlage, maar vaker heerst gewoon de zich schikkende nodeloosheid. het me een weg zien te banen banen tussen wegen wegen. in onze soort van overvloed gaat de leegte rond als in een ballon die kleiner was. mijn ogen denken in uit te beelden metaforen.

- waarom stop je hier?
 - ik stopte hier eerder al.
- dat en doe je vaker wel.
 - herhaling.
 - zo vordert het zich.
- vaagheid, ook dat begrip verduidelijkt je.
 - ik liep verloren en me ook niet.
- en dat dat betekent?
 - papier. ik doel op een diepere wil.
- opzij te zetten.
 - opzij te zetten.
- de figuratie uit te stellen.

de verbeelding houdt zich aan de bewerkelijkheid. het zijn ernstige dagen, rond te gaan in een zich verbouwende stad en verder te slepen onderhuidse plannen die onuitgesproken worden. afwezigheid is waar de autoriteit van het aanwezige schuilt.

als ik me sneller dan het verkeer voortbeweeg en fiets dan heradem ik van mogelijkheden, echter smaakt al het reiken moeizaam. ik maakte vast een woordenspel, een worden. er speelt een klok, de tijd klinkt weeral.

10 figuratie

- goede vrouwen zijn slechte verliezers.
- ik weet het niet. dan nog rest overvloed.
- ook jij wordt ouder.
- ook dat gebeurde reeds. hoe dan ook verjong ik nog dagelijks met aanzwellende twijfel.
- je zwemt in het benadrukken van het vormeloze.
- waarom hoeft alles verduidelijkt te worden?
- omdat we gezamenlijk streven naar het gevoelig verhogen van de rationalisering van onze doelstellingen.
- onze doelstellingen zijn gebaseerd op verdeel en heers en het gezamenlijke doel is hoogstens een kiem te zijn in deze wereldse tijd.
- en daarom hang jij uit de lustzame hedonist.
- ook daarom. ook kom ik het meest te weten door zwijgzaam tegen anderen aan te botsen.
- uit te botsen.

ik herkauw haar bedreven woorden als het na middernacht is en stil van tussen werkdagen in te vallen duisternis. de vlakke vul ik in met nauwkeurige landschappen die zich richten naar de oneinder zoals mijn handen ook herinneren. net niet voortdurend overvallen hier en daar beelden mijn wat we noemen geest. zo fiets ik me bergaf in de ardennen en stop ik nog een even om het laatste brood te verorberen. rondom mij heerst de rechttheid van een moderne weg door het zomerwoud. seconden later razen twee wagens voorbij. terug in deze middernacht overvalt me een nieuwe duidelijkheid die ik verbergen zal. zo zal ik slapen met mijn verdroogde woorden gericht op het overbruggen van de eigenheid. er zijn te vele stemmen in mijn klankenreservoir die de wil verzachten. zonnesteen. elke stilte die valt

wijst naar het vallen raakt het aanvoelen

op de overal golven
ontvouwt het weer zijn
het zich verlangen

eens uitgeklaard de mist verschijnt nacht
het licht ontspooit zich ogenblikkelijk.

met de wederopstanding van weeral ochtend lees ik een krant. nog steeds ben ik werkeloos in deze werkelijkheid en voed ik me schaars en met suikers. als kader heerst de leegte die ik vul met beelden in woord of verf neer te werpen, omdat het meer bijdraagt aan een zoektocht dan een schakel te zijn in economische oorlogsvoering. het is geen tijd om minder te werken, schreeuwt men, onze concurrentie heerst te zachtvaardig. terwijl het ongelijke rijzen en zinken verder duurt, verbouwt men nog de romp met hard hamergeklop. oeverloos drink ik koffie, nu en dan ook huis ik in boeken of tijdschriften weg

opdat het geheel zin en of tegenspraak krijgen kan. bovenal echter dwaal ik rond in de veruiterlijking van een aanzwellend vertwijfelen. uit deze twijfel ontstaat het verbergen. in het me verbergen hervind ik verloren gegane delen terug.

zo schuil ik dagenlang op een kamer weg opdat de onrust zich veruiterlijken laat. zo regen ik neer op vormvariabele bladzijden en huppel ik in mijn tekens weg. alles dient het verwarrend adem halen. zo huis ik op een kamer weg die de wind wel voelt, maar niet vorm geven laat. buitenmuren. buitenwoorden. ik verzin concepten waardoor ik slapen kan met de trefzekerheid van adequate droombeelden. alleen met een kat op een kamer onder wolken zit ik de uren verduwend met het schrijven aan een berg waar ik op staan kan. ik zing niet.

op die berg, die ook heuvel is, grijp ik naar het omliggende als ook maar een mens in onstaat dieper te zijn, daar waar het barsten van een glimlach heerst. het omliggende is onvatbaar als individu als individu losgekoppeld raakt van andere begrippen. het omliggende heerst onder verdeelde aandacht. zo bouw ik aan de diepte van mijn wat heet leven, met het graafwerk van een dier dat hier denkt iets verstopt te hebben, te vinden, zoek te maken. tussen deze niet-blaue muren verstrand ik echter ook mijn ervaringen die van het gegolf van anderen onttrokken worden.

- jij bent enkel thuis waar je pennen, je verf, je muziek en je spullen liggen.
- ik ben thuis waar ik mijn onrust kan botvieren.
- zo ook ben je thuis in mij.
- zo ook ben ik thuis in het onderweg zijn.
- ook daarom hou je het zelden langer dan pagina's uit in een zaaltje met anderen waar de sfeer zich vouwt omheen gezelligheid.
- wat sfeer is, is ook een werpen met gemoedstoestanden.
- je voelt teveel om trefzeker in deze, in onze wereld te staan.
- het betreft het graven.

ik keek in haar ogen zoals ik nooit in ogen keek. alle taal werd machteloos en nooit eerder sprak ik indringender mijn onmacht uit, mijn onmacht in. ik kan niet mij weerhouden te omhelzen tot in de diepte. nu reeds voel ik de deining in de nagelaten leegte. ze wist de weg naar buiten. ze gongt de deur met terechte kreten leeg. waar ik slapen zal is niets bepalend, maar en dat ik haar voelen zal, wijl ze slaapt en geven wil. met mijn randen omhein ik mijn vaagheid die gericht is op de beleving van schoonheid. dat, en subliem, weinig helpt. waar ik ook slapen zal met mijn laaglandlichaam, voelen zal ik de kraters die gapen per dageraad. zo en worden.

wat dan rest is het verglijden van tijd, het kijken naar een scherm, het kijken naar het zichtbare stuk van de maan. de avondkoude weegt. eens verlangde ik naar de ochtend. ik had niet veel spullen bij me en was in een heuvelachtig gebied. zo huppelde ik des ochtends de hoge rots op en had ik overzicht en onderzicht. in het nog nacht krakende hout hervond ik een oorspronkelijkheid.

hier in de stad echter drijft een onrust me aan te behagen elke sensatie, te omheinen elke indruk. en al heerst na haar nacht als schaduwvlek, toch is de duisternis niet ongevoelig voor het belichten van nagelaten verlangen, onwezenlijke streefdoelen en een machteloze wil. overal heerst doek. gevallen doek. open doek. doek. mijn weemoedigheid is het barsten van dromen, mijn onmacht is ook dat ik mijn zijn verbind aan een razend ontworteld collectief. zo leer ik met kraters. elke dag maakt de afzondering weidser van verdiept denken. lagen na lagen in de hoogte van reikend begrip. mijn onbegrip zijn handen. hier zo.

afstand weegt het zijn van bergpas onmogelijke meters lust
het giet zich in van dagen lagen los gesteente vast

het was geen poging maar een van vleugels nadruk

het beranden dat de inhoud uithoudt

trager van een ander schaduwt gaan richting schade

het houdt zich niet vast in uitspraak.

ook dat keert en roert zich mateloos. lust schuilt ook in op te merken hoe geelroze avondwolken vorm geven aan het vallend licht. lust schuilt ook in het trillen van het omrande lichaam als het aangestuurd wordt door de uitgesproken aantrekking van iemend anders. meer nog, het schittert tevens in de afwezigheid van denken. ook dat ontsnapt het nemende noemen.

zo ook huppel ik nu en dan van losse straatsteen naar straatrand, in mijn handen dragend een klein boek met weinig woorden. sprekend zijn opnieuw de en of overgangen die ook zonder muziek zingen met beelden. dit alles doelt op de omgeving. een kleine stad. oranje duisternis wintertijd straten. motregen.

een vrouw volgt me. ze is gekleed in hemelsblauw en fluit een lied dat niet klassiek is. onopgemerkt vloedt de dag. de drukte barst. ik zie niets dan het pad dat zich voor mijn voeten vormen laat. het doel, waar ik rusten zal, is een zitplaats buiten de stad, waar het zuinige modderwater langzamer schreeft. daar zal ik voelen de zonsondergang. het plan maakt het zich traag duidende pad. in de voor ook mij uit gapende leegte tijd maak ik lijnen met verwoordingen van wat ik doen zal, handeling per handeling opgesomd in verwarde duidelijke lijsten die neigen naar voortdurendheid en ook falen of en of wijzigingen in zich dragen, in de mate van het mogelijke. dit alles om verrast te worden door alles behalve de weg tot het intertijdelijke doel dat mij ook maar als een bemiddelaar hanteert.

lichamen. dat en de zware vormeloosheid. ik voel haar voetstappen, ze fluit niet meer en heeft een mond die blinkt als appelsien. het regent nog. ik stap sneller. mijn linkerhand gaat in de rechterbroekzak op zoek naar vuur. roken helpt de onduidelijke duidelijkheid, het mezelf verplaatsen.

- waar ben ik?
- je bevindt je in de onwetendheid van met dwingende kracht geworpen woorden.
- kan ik ooit echt stil worden?
- alsof je ooit stil kan zijn.
- het zijn in zijn ogenschijnlijk verstillt mijn uiterlijkheid.
- het botsen van je gefragmenteerde wil is daar ook oorzaak aan.
- alsof jouw wil een ongebroken uitspraak weerklinken laat.
- duidelijker oogt het toch.
- toch.
- ik kleur het alles toch. jij schijnt opgelicht te worden door een hoger streven.
- dat en ook maar afleiding is, en een eigen opbouw geworteld in halve afstandelijkheid en vervluchting.
- zo werd je een verhalenverteller.
- ik vertel niet graag verhalen. mijn narratologie beoogt andere doelen dan duiding met het middel van doelmatigheid.
- dat klinkt uiterst duidelijk.
- het doelt op het doelloze karakter van mijn bemiddelend schrift dat streeft naar deel te zijn, niet een onderdeel, noch een spreken. ook is dat niet eenvoudig.
- meervoudig benadruk je de relativiteit van ons noemen.
- het noemen steeds is een nemen.
- je wandelde in de geschapen stad en zocht niets.
- ik prevelde wel je naam maar droeg vooral de indruk verder, terwijl steen na steen straat zich vormde.

het ontbreken van elkaar is een ontbreken

als we uitzien naar vanuit eerder later
en heuvels in onze herinnering dragen

elk afscheid is een krater in het worden

elke keer we gaan afzonderlijk.

11 afstand

ik werd gevolgd. ik denk dat het voorbij is. opnieuw heerst de schijnbare eenzaamheid van selectief licht verduisterde stadswijken. tijdens komende ogenblikken wandel ik mijn aanwezigheid open onder ontwijkende gedachten. als losse straatstenen ontwikkelt zich mijn zien op stad die stil als ontheuvelde stenen verder stroomt. we bouwen steeds ook verder dieper hoger. wat is nog de oppervlakkigheid.

veronderstellingen veronderstellen wat op het fundament zweeft als uitgesproken lichamelijkheid. ervaringen. het woord oppervlakkigheid vereist een uitgesproken metafoor van reliëf, een speelveld van, bijvoorbeeld, zijn en regels die met uitzonderingen bevestigd worden. bijna al mijn metaforen lopen mank. zo ook heb ik lief met te onduidelijke begrippen. is het noodzakelijk elk woord zo af te wegen dat de waarlijke aanraking zwaarder weegt?

ik wandel niet langer maar ik nam een trein nadat ik in dromen verviel tot kernachtigheid en onderdeelmatig ontwaakte als mens in een wat we noemen systeem. het onregent, maar er schuiven dikke wolken over het geheuvelde dat eerder uitgesneden werd door de stroom die uitzonderlijke bochten maakte. dichtbij mijn wouden ontroert mijn denken zich tot een meer rustige reflectie van wat buiten mijn zijnsdeel ligt. op een nog onbepaalde manier klinkt mijn sprokkelen hier duidelijker en adem ik meer en zie ik dieper, hoor ik vaker. het voelen spitst zich open.

zo ook zoek ik opnieuw de haakjes op. het is onafgewerkt. het bepaalt nog mijn weidsheid met richting. omheiningen zijn ook de herinneringen van steeds contextuele woorden, de grachten die eeuwig gravend zijn. zo verliest elke heuvel zijn doelmatigheid. het doel matigend zijn de ogen nog. hun vergrijpen maakt en ochtenden. de sprong is een voortdurende beweging.

een trein gaat snel doorheen de duisternis. later. sporen dragen me niet. sneller ga ik ook doorheen de duisternis, gedreven door een onderliggende drang angstig te zijn ga ik dan. maar nu zit ik in een trein van reflecties en gonst het geluid van snelheid. fietsend. zo heerst de richteloosheid van dagen die zich als knopen gedragen voor al wat later en stromen zal. al is ook dat een standpunt. tussen steden ligt de leegte van afgelijnde lichten. het land ondergaat de wind als de uitdrukking van afstand. de aarde danst haar baan.

afzonderlijk weten we slechts onze afbakenende uitspraak. zo groeit het sociaal verkeer aan met klanken die het vaakst hun strijd verbergen. mijn duidelijkheid is dan eens golvend doorheen de dagelijksheid, dan weer oprakelend de onderliggende grondstroom die zich ver van mijn bedolven handen bevinden. terwijl ik ook wel tracht mezelf een plaats te geven, raakte ik ontheemd van overgevoelig kijken. bedrukte lichtplaat.

ik word en word gesleept langsheen haar wensen die ik eens en bevolkte toen ik nog overdadig vleugels had en sprokkelde. ik heb niet de taal om die liefde uit te drukken, dus blijft het bestaan. zo vergaat het leven in de schaduw van mijn handelingen die zich baseren op herhalingen. herhalingen zijn geen cirkelbewegingen al halen ze hun gewicht wel uit wat eerder ging, ontging, passeerde. wederkerigheid is een karig begrip. elk begrijpen grondt zich op herhalende processen die licht en schaduw werpen.

het is altijd wat.

ongemerkt weg gehokt duwt het zich zich verschuivend van gaan licht me me verder

het omhult mijn met miljarden worden

nacht is verbroken van uitgehouwd verlangen

ik stapel af op.

te vaak nog worden mijn handelingen afgemeten aan de zinnen die ik 's avonds braak alvorens ik brak weer slapen en ga. zo herhaal ik valkuilen en streef ik het vallen van wind langs onuitgesproken hard te verlangen. het lichamelijke bloeit daar waar ook speelsheid de ernst van zwaarmoedigheid draagt. zo en verken ik de machteloosheid keuzes te maken. het vriest niet en de straten zijn stil van verzachtende omstandigheden. jupiter maakt baan. ook.

- misschien hoef je een wandeling te maken, het merendeel aan wagens vervoert zich niet.
- dat gaat niet. ik ben een monster omdat ik niet dezelfde doeleinden draag achter mijn en ogen niet luisteren kan zoals de anderen hun gevolgen uitspreken.
- je bent ook maar een mens verloren gelopen in taal.
- ook dat is waar. ik stapel zinnen op tot ongelooft.
- wel vind ik het prachtig hoe eenvoudig soms een wil kan lijken in ogen als het kraakt van adem en als wil verstrengeld ligt, met naaktheid omgeven. omgeven verkregen.
- ook.
- juist.
- je speelt weer een spel.
- dat is een te eenzijdige benadering. al het dwalen en dralen ook is bittere ernst die zoeter maakt de dagelijksheid.
- je klinkt verward van licht.
- van wat licht zichtbaar maakt.
- het is te laat te veranderen.
- instellingen, ook daar en draait het om. zo zal ik vanaf morgen mezelf het motief voorhouden dat alles draaglijk maakt.
- je stelt het zo in dat het licht minder fel schijnt.
- ik spits me toe op overtoolligheid.
- ook dat en een passante die knap genoeg een glimlach draagt zal je onrust niet verdwijnen doen.

- ik zoek enkel naar duidelijkheid in de vorm van tijdelijk inzicht dat pas door het oeverloos snelle verdwijnen antwoorden biedt.
- ik knik. je woorden zijn als wat je handen doen.
- ik dacht altijd dat mijn handen indrukwekkender waren.
- je onderschat de zin van suggestieve handelingen.
- ik spits me toe op overtolligheid. ik leef volgens iets wat in me stromend heerst.
- je wantrouwt benoemen maar danst in de schaduw van je uitspraak.

het stuitert zich. het ontglipt. de ravijnen die ontstaan in mijn hoofd als ik bijvoorbeeld links kijk herbergen van met sediment verstilde zeeën. zand dat niet door de wind werd mee gedragen vormt hoop.

dan de trein, opnieuw. voortgang is een spel met stilstand. ik en wandelde door de kleinere stad en maakte neerslag zichtbaar met het staren langsheen de van huizen nauwe doorgangen die uitgaven op de bebouwde werkelijkheid. er reden dertienhonderd en zeven wagens langs mijn weg en op verkeersvrije pleinen zag ik geeneen van mijn favoriete gezichten. al herleid ik een mens niet tot het gelaat. al herleid ik een liefde niet tot het gegriep. ik worstel met het buiten de ervaring liggende hoekige. ik struikel over de aanwezigheid van het voortdurend ontglippende buitenzintuiglijke. het en of bepaalt me. zij omheint me.

zo vervloeien de dagen, een plaats te zoeken terwijl het betwijfelen heerst. er gaan veel mensen rond in winkelstraten en verlichting tracht aan te stippen de veilige zichtbaarheid opdat aankopen van giften vlot verlopen kunnen en tijdig samengevat kunnen worden. het journaal van zeven heeft een hoofdpunt. wat dit alles drijft is het geloof in prestatie en de verwezenlijking van voortdurende groei, zoals de lente. optimisme voert de aangestuurde bovenhand. vervreemd, geroid uit het kabbelende wortelen.

ik fietste verder, verder, ..., tot aan de verwarde hoofdstad van het land, daar nam ik een trein naar het zuidelijke deel van begrensd gebied. heuvels, wouden, regenlevelsslierten. ik beklom een slingerend zich afbrokkelende weg en toen overspoelde me een gesprek.

- het is te raar.
- het is te levendig.
- maar je groeit zo zeldzaam naar me toe.
- maar ik vouw onvermogen uit over mijn onhandelingen.
- je onbegrip versta ik niet.
- verstaan heeft iets weg van verslijten.
- het helpt als je zulkse zaken zegt.
- maar ik zit in een woud, er zijn geen mensen en de regendruppels wegen de afwezigheid van liefde na.
- je duwt je liefdes weg.
- ik zocht me weg, dat helpt het lichter wegen.

aan de orde zijn. de avondgloed is onze uitgelaten eigenheid. muren dragen ramen.

straatsteengrijze stroom weegt het
lichten van stad die staat in landschap
als kaars ook was deze stad groter toen
de wereld kleiner was en vuurzee nu

van plastic wil en houdbaar tot groei

ontvlot

verbonden in op en af
betalingsstromen zien wij mensen
uit naar duiding als naar omwalling

ongetroffen nacht zich mijn omzien
we hoeven slapen te gaan en het onregent

geluiden kaatsen op onze van vlakke
huizen stallen kantoorgebouwen
ruggen in het van woorden
verdeelde land

geldige argumenten

er raakt een wolk de weke kamer in
het wordt er ochtend langs de ramen houwend
de beweging richt zich op

tijds krediet.

12 ontsluiting

elke dag is geen nieuwe dag. het blijft dezelfde hoop ontmantelde aarde. het licht danst door niet eens onze beweging. schaduwduwers.

de nachtelijk verstilde maanasfaltstraten begeleiden me en zoekwaarts. daar beneden huist de stroom die overbrugd wordt met verwlochten ijzerwerk stilte. stap na stap ontvouwt het minder licht weer spiegelende landschap zich en daalt de weg en verbreedt de stilte.

- wat we hier doen is het bevestigen van neerslag.
- ook wij volgen het bodem zoeken.

in de vogelvluchtverte heersen meer oranje lichten en enige dorpen. de gedachten die ik als geknoopte touwen draag zijn niet in staat rust te verwezenlijken, maar ze slingeren naar de dingen toe en knopen wisselwerking aan met de onbenoemde delen van de vermeende uitweidende totaliteit. licht maak ik met contouren, zo ook verkrijg ik woorden. de randen van de heuvel die neerregenen vormen verdere oevers of stranden op de dieperliggende gronden. zelden wordt er aangeraakt de heersende macht die onmacht maakt. mijn voeten maken het geluid van menselijke dieren en verzakken in de goed gedronken aarde. bomen begeleiden het pad dat zich begint te houwen uit de duisternis. dalend.

ik streef geen mogelijk heden na. ik hou me niet bezig met het me versterken bij wijze van spot, het me verhogen met behulp van afstand. de afstand tot het merendeel van soortgenoten is niet het gevolg van een beweging die verwijdering impliceert. de afstand is een dans die volgt uit het lied van voortdurend te betwijfelen en gaat naar iets hoger dat ook iets dieper is en dat zich wentelt rondom de verbeelding van de en of oppervlakkigheid. het is niet zo dat ik geen mens ben, meer nog gaat het zo dat ik zoek naar gemeenschappelijkheid. echter kan en wil ik ik nooit om mijn dierlijkheid heen. de uispraak van zulks een denken leidt tot geknik, maar men handelt verder als vleesgeworden concept. men kent van de huid de huid niet meer en als we de lichten aan de hemel 's nachts namen geven worden we rustig.

het pad bracht me terug tot nieuwe dagen. voortdurend hangt het eerdere als zwaarte in het zien. de sporen die nagelaten werden, blijven als wegen barsten.

de aarde warmt op, je voelt het aan de regen. het landschap ging grijs gekleurd en langs verstilde wegen fietste ik mijn onrust weg. zo maakte ik afstand. wolken waren overal en maakten grodiijnen van fijne druppels die maakten dat het zich verzacht werd. ik fietste mijn inwendige dynamiek de vermoeidheid in en trachtte te ontwijken de wagens die te luid weer klonken en verstoorden. dat en lukte moeilijk, ik diende doelen te bereiken en te ondergaan de vriendelijkheid.

het regent ongemerkt gebrandmerkt zien

er ligt een knoop in het verzamelde voelend denken waardoor niet het streven naar afwerking richting geeft, maar de drang naar nieuw papier, vernieuwde vormen. zo hoopt zich op in deze verkleinde ruimte de en of onafgewerktheid van begin.

het daglicht verdween. dan ga ik langs de verdrukte straten heen. zij die zich huiswaarts rijden in een voertuig dat veel plaats inneemt hangen nog in de avondspits die vlak en weids is, het zicht op stenen stad aanvullend met een van schuivend metaal verlichte stroom. ik tracht niet stil te staan bij hoe ik vooruitgang maak.

- waar ga je heen?
 - heen en terug.
- kan ik even mee stappen?
 - wie ben je, als ik vragen mag?
- ik ben een vrouw die zelden haar naam weg geeft.
 - ij bent een man die hier vaker passeert.
 - ik passeer vaker.
- ergens voorbij te gaan.
 - ook gaat de tijd zo razend snel als ik zomaar stap.
- je stapt zelden zomaar. je vormt je een richting.
 - ook. waar moet ij heen?
- ik denk dat ik even in een park zitten ga.
 - te vaak zoeken mijn ogen rust en houvast in buitenmenselijke gewaarwordingen. soms ook helpt een park.
- je mag altijd even naast me zitten dan.
 - graag, maar ik denk dat ik bewegen blijf.
- de heen en terug beweging.
 - juist.
- wat doe je als je terug bent, daar waar je vandaan komt?
 - dan maak ik dingen om een tijd te doden.
- ach zo.

een stilte valt. tussen groepen mensen ons kronkelen en steun zoeken in de vergankelijkheid van zien en me vast grijpen aan haar hand dat ik niet ken. ik ken geen handen. de schemering braakt individuen die in kleine clusters van eigen werelden zich om heen en terug bewegen. wat we zien en wat onze woorden stokt is maar een fractie, geen afsplintering van, geen grond voor het overkoepelende.

- het dieper gravende denken van te wandelen tussen licht dat gaat en ons ontgaat, dat zoek ik meestal.
- ik weet niet of het noodzakelijk is jou te begrijpen.
 - meer en meer neem ik aan dat mijn zijdelings spreken zich bestendig heeft. echter ga ik ervan uit dat begrip best wenselijk is.
- ik denk dat je anders met spreken omgaat.

- dat is zo, en dat is ook niet zo.

ik tracht ook niet bij wijze van ademhaling twijfel te zaaien. eerder is het zo dat ik afgedreven ben van zoektochten naar eerder vernoemde gewaarwordingen.

- ervaringenjager.

- zou dat het kunnen zijn?

- ik weet het niet, maar daar is het park waar ik zitten ga tot eens ik koud heb en terug ga.

- waar zal je zijn als je terug bent.

- op een kamer waar een piano slaapt.

we dragen een aanraking over met gehaaste ogen. de weg barst open en het straatlicht viert. weer zal vervolg gegeven worden aan het afspeuren van boven de hoofden van mensen verschijnselen. als het stiller is van rondom mij beweging dan zie ik meer. al gaat het zo niet elke dag. veranderlijkheid laat zich voelen met minimale wijzigingen in het golvend verschuivende gemoed dat als een trechter geborgen ligt in het ook met mezelf vergaan. ik wandel me de stad uit en terug.

op een dinsdag ontwaak ik steenloos met mijn stem nog gericht op innerlijk verweer tegen het binnen sijpelen van nacht die droeg de verbeelding van te werkelijke fragmenten, door elkaar gehaald als en of richtinggevend. het ontwaken gaat echter spoedig als het schuivende licht. het verbeelden verdwijnt per blik op het heersende rondom en echt ontbeeld kan ik neerwaarts gaan bij het aanraken van de staart van stroom van nacht, dan is alles dinsdag en heerst ontbijt.